

iZUN.eu

univerzitní noviny ČZU

ČZU GO!
když první den ve
škole znáte
160 lidí

UVAŘTE
na koleji epesní guláš.
Gastronomická víla
vám řekne jak

DAROVAT
oocyty? Darovat
sperma?
Vydojte ze sebe
maximum

OLYMPIJŠTÍ ZEMĚDĚLCI
Kdo z nich trénoval na Céčku

Téma:
Poprvé

A jaké bylo to vaše?

Vydavatel
ČZU MEDIA o. s.
iZUN.eu

Koleje BCD
Kamýcká 129
165 21 Praha 6

iZUN.eu
univerzitní noviny ČZU

Šéfredaktor
Viktor Kořínek

Redakce

Jakub Kopecký
Jan Masner
Lenka Vorlíčková
Jiří Opletal
Pavlaína Marková
Adam Valečka
Jan Rajtr

Fotografové

Roman Konvalinka
David Borovička
Marek Mikel
Ján Kokavec
Jan Rajtr
Kateřina Neugebauerová
Jan Masner

Grafické práce

Martin Rytich
David Štěpánek
Zuzana Magrlová

Korektury

Dominik Žemlička
Eliška Hasníková

Inzerce

Viktor Kořínek
Tereza Obermajerová

Portál

www.izun.eu

CO JSME PRO VÁS POPRVÉ NADOJILI?

4-5 Historie univerzitních novin iZUN.eu 6-9 Olympijská zemědělkyně: Nejlepší sportovci v holinkách 10-11 Dojte s námi informace 12 Hovory nad pivem: Franta a Tonda o prohibici 13 Ulevte si s námi: Nejlepší trůny na ČZU 14 Deník zoufalého studenta 15 Rebels Racing: Z depa Technické fakulty 16-17 Studentský guláš: Uvař si na koleji ze suchdolských přísad	18-19 Darování za peníze: Láskou by se rozdál 20 ČZU Go!: Když 1. den ve škole znáte 160 lidí 21 Hokejová bitva: Zemědělské Nagano 22 Co je to iZUN Music Challenge 23 Vyfotili jste... 25 Nemáte prachy a chytli jste slinu? 26 Studenti vrací úder: Vyždímejte svého telefonního operátora dříve, než to udělá on 27 Kdo si hraje, nezlobí

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

Zeptám-li se vás, jaké bylo vaše poprvé, vsadím vlastní játra na to, že vás jako první myšlenka napadne něco lechtivého. Mě taky. Ale o tom naše první papírové vydání nebude. Nebuďte však smutní. Na světě a každý den je kolem vás tolik událostí, co se stávají poprvé, že jsme neměli problém číslo naplnit - a věřím, že se na následujících stranách budete bavit.

Vyzpovídali jsme pro vás naše zemědělce z olympijského Londýna a krom jejich zážitků z olympiády zjistíte i to, kdo z nich trénoval na Céčku. Naučíme vás vařit kolejni gulášek a představíme vám možnost, jak ze sebe můžete vydojit slušný balík peněz. Také vás zavedeme na stopu Kakyho a nakonec vám připomeneme pár zajímavých článků, které jste mohli na iZUNu už v minulosti vidět.

A moje poprvé? Pokusím se teď malinko parafrázovat hlášku z Forresta Gumpa z vlastní zkušenosti. „*Je zvláštní, když tak člověk vzpomíná. Nepamatuji se třeba, jak jsem se narodil, nepamatuji si své první Vánoce, ani kdy jsem šel někam poprvé na výlet. Přesto vím, kdy jsem poprvé uslyšel ten nejvytíženější hlásek na celém širém světě.*“ „Sedni si tady, jestli chceš,“ ozvalo se od stolu, když jsem poprvé přišel na Céčko a s pivem v ruce přemýšlel, kam si sednu. Vlasatý kluk s poloplným pivem a několika prázdnými panáky před sebou na mě volal a já si přisedl. Nikdy předtím jsem ho neviděl, a že to je člověk, se kterým převléknu iZUN z plenek do montérek, jsem tehdy ani netušil.

Viktor Kořínek

Od té chvíle už v Jeníku protéklo mnoho piva a vy držíte v ruce třešničku, kterou jsme pro vás po čtyřech letech elektronického dojení konečně převedli do hmatatelné podoby. Přivoňte ke stránkám, ohněte papír, přetáhněte s nimi člověka stojícího po pravici. To a mnoho dalšího jsou možnosti tohoto časopisu oproti naší běžné online verzi. Bavte se a pak to pošlete dál. 🍷

Jiří Opletal

SLOVO VYDAVATELE

Vážení čtenáři, milí spolužáci, právě držíte v rukou první, voňavé a křupavé vydání Zemědělských univerzitních novin ČZU, magazínu studentského nezávislého portálu iZUN.eu. Magazín útulných rozměrů, ale nacpaný zajímavým obsahem, na kterém celá redakce poslední týden tvrdě pracovala.

Celá historie vzniku je nasáklá nezapomenutelnou atmosférou. Ta sahá až ke kořenům mnoho let zpátky do doby, kdy jsme si s kamarádem Honzou zřídili provizorní redakci v Klubu C za velmi rozumným nájem (slova výčepního Karlose: „*No dobře, ale nebudete otravovat a budete pít!*“).

Od té doby ušel iZUN dlouhou cestu.

Při těchto vzpomínkách jsem si prohlížel naše první články a narazil na svůj několik let starý, můj zcela první úvodník. Text to byl sice plný patosu, přehnaně sarkastický, neprofesionální a z dnešního pohledu místy naivní. Ovšem po jeho přečtení mi v paměti přesně vytanul ten moment, kdy jsem jej jako bažant v prváku psal, a pocity, které jsem tenkrát prožíval. Článek byl plný energie, odhodlanosti, nadšení, naivoty a lásky. V tom textu byla skryta celá vize a důvody, s jakými naše studentské noviny vznikaly. Je v nich cíl a poslání, kvůli kterým vše začalo. Krátký úryvek osvětlí nejlépe.

... Všichni máme ke škole nějaký vztah. Máme ji rádi. Je tu kouzlo, které protkává každou její část. Je všude v areálu, v každém studentovi, učiteli, v každém z nás. Dejviáci, VŠEáci ani nikdo jiný ho nikdy nepochopí. Je to jen naše privilegium...

Od té doby v univerzitě na kraji města naplnilo svůj osud nepočítaně sudů chmelové radosti a mnoho se za tu dobu změnilo. iZUN se postupně stal mnohem více seriózním médiem, vize a nadšení postupně ustoupily každodenní dřině a řešení praktických problémů, láska byla místy vystřídána prostou nutností a ostré hrany odhodlanosti obroušeny všudypřítomnou byrokracií.

Stane se to jednou pravděpodobně každému z vás, že se budete něčemu věnovat tak silně a dlouhodobě, až ztratíte ze zřetelů původní cíl a proč vlastně to všechno. V takovou chvíli však můžete zabrousit ke kořenům a vybavit si, jaké to bylo poprvé, když jste začínali, jak jste se cítili a proč jste konali, tak jak jste konali. Zeptejte se třeba, co jste dělali před čtyřmi roky? Co jste chtěli? O čem jste snili? Možná budete odpovědmi překvapeni. Sám jsem rád, že jsem si tyto momenty počátků mohl živě připomenout a ubezpečit se, že iZUN Vám i nadále bude přinášet nezávislé a kvalitní informace o dojení, hnojení, studentských akcích, zajímavostech i vážných tématech studentského života.

Na závěr vám přeji mnoho příjemných chvil s tímto magazínem i bez něj a rád bych se s vámi rozloučil tak, jako před čtyřmi lety ve svém prvním úvodníku: „*Jsmo rádi, že můžeme psát pro tak bezvadné čtenáře, jako jsou lidi z ČZU.*“ 🍷

UŽ 4 ROKY PRO VÁS DOJÍME IN

Kde nás poprvé napadlo založit noviny? A kde se stisklo

VZNIK VELKÉHO PROJEKTU

Kdysi dávno v jedné velmi blízké galaxii se v restauračním zařízení jménem Klub C sešli dva prváci, aby v 10:00 ráno zapomněli na strasti vysok školského života. Stalo se tomu tak před více než pěti lety. Popíjeli zlatavý mok, hladina alkoholu v krvi stoupala a v tu chvíli jeden druhému povídá, že nám tu chybí univerzitní noviny. Oba studenti s fantazií povzbuzenou několika půllitry, jali se debatovat o tom, jak

by mohli nějaký ten studentský plátek založit. Jakýmsi zázrakem ta myšlenka zůstala oběma v hlavě i po odeznění posledních záchvěvů kocoviny po propitém dni.

V tu chvíli se to muselo vzít od podlahy. Krom filozofie celého projektu bylo třeba připravit mnoho věcí. Tehdejší zakladatelé Jirka a Honza netušili naprosto nic o nějaké SWOT analýze a vůbec o čemkoli, co by mělo předcházet takovému velkému projektu. O to snazší to pro ně bylo. S nadšením v srdci a naivitou srny se pustili do spuštění ryze studentského informačního portálu pro zemědělce ze zemědělků. Jaký ale název? Kluci byli před nejzávažnějším rozhodnutím celého projektu. To něco mohlo nést název po mnoho generací, a tak byl výběr náročný. První návrh byl ZUN. Zemědělské univerzitní noviny. Ovšem webová adresa již byla zabraná. Nakonec pomohlo přidání kouzelného „i“ jako „internetové“ (Tehdy žádný iPhone neexistoval a iPod bylo podivné zařízení dovezené z USA. Pozn. red.). Sice perfektní název poněkud kazil stejnojmenný druhu japonských kreslených filmů pro dospělé (Izuna), ale to ovšem tehdy nikdo netušil. Tenhle háček byl objeven asi o dva roky později, když bylo zjištěno, že na některých DNS serverech je naše adresa zařazena do kategorie „porno a další zvrhlosti“. Start celého projektu byl však tehdy zbrzděn odjezdem jednoho ze zakladatelů na studijní pobyt do Irska, kde strávil celý rok. Kupodivu i po jeho návratu se myšlenka z hlav obou studentů nevytratila.

Možná vás zajímá důvod naší koncovky „eu“. Může se zdát, že dvoupísmenný dovětek adresy byl pečlivě zvolen v závislosti

na prediktivních modelech vývoje Evropské unie a jejích grantů či fondů. Není tomu tak. Koncovka v tu chvíli byla o několik piv měsíčně levnější než „cz“, a jelikož šly ze začátku všechny finance z kapes samotných zakladatelů, bylo rozhodnutí jasné. S následujícím rozvojem a vývojem jsme se zmožili a dodatečně dokoupili i českou doménu.

Ve chvíli, kdy jsme věděli, pod čím „pojedeme“, přišlo na lámání chleba. Ing. Jan Masner, tehdy Lič. Jan Blee CrumC (Kandidát rumu), zasedl k počítači a podobně jako Mark Zuckerberg od něj téměř nevstal, dokud nebyl hotov. Vstal jen když mu došlo pivo nebo jídlo nebo ho to nebavilo nebo musel skládat ponožky či posedávat v suchdolských hospodách. OK. Nebyl jako Mark Zuckerberg. Naštěstí. Přesto a spíš hlavně PROTO vznikl pod jeho rukama kód, který měl být jedním stisknutím tlačítka slavnostně spuštěn 28. 10. 2008. Svědkem této historické chvíle se stala restaurace U Dědy Jehudy na Náměstí Míru a onomu legendárnímu stisknutí tlačítka přihlíželo mnoho zvědavců a pozvaných hostů.

Pouhopouhým dotekem pak vystřelili do tehdy prázdného světa zemědělského internetu projekt iZUN.eu. Noviny, které psaly o dění na Céčku a v jeho okolí. Redakci o několika málo členech, kteří byli ochotni psát články pro pobavení i poučení všem, kteří o portál náhodou zakopli. A idea připravovat pro vás, čtenáře, tyto noviny se zachovala až do dnes. Už čtyři roky pro vás bezplatně (opravdu za to nejsme nijak placení, i když si mnoho z vás myslí, že ano) a z lásky k zemědělcům objevujeme taje kampusu, zveme

POPRVÉ U REKTORA ČZU

„Hele, neměl už by tady bejt?“ ptá se mě Blee. „Akademická čtvrtodinka už je dávno pryč.“ Sedíme v nejvyšším patře rektorátu a celý areál univerzity je odsud vidět jak na dlani. Popíjím vynikající čaj, který mi připravila rektorova asistentka, Blee drží ve zpocených dlaních sklenici minerálky.

„Rektor není obyčejnej akademik. Ten je minimálně dvojnásobnej, takže počítej aspoň s půllhodinou,“ prohodím. Blee se pousměje.

Psala se léta páně 2008 a takto začínal úvodník našeho prvního rozhovoru v životě a rovnou se samotným rektorem ČZU. S odstupem času jsme viděli několik začátečnických chyb, kterých jsme se do budoucna snažili vyvarovat. Já si třeba už nebral krivák a Blee (dnes Ing. Masner) si již na rozhovory přestal brát glády a svůj celočerný metalový set. Též jsme pochytili, že vést s nejvyšším člověkem na univerzitě polovinu rozhovoru na téma, zda rád chodí na Céčko (chodí) a zda si tam rád dá štamprle (dá), není zcela košér. Vlastně s odstupem času nechápu jak to, že nás tam tenkrát vůbec pustili. JO

POPRVÉ NAŠICH REDAKTORŮ

Jakub

V momentě, kdy přestaneš věřit a stojíš tvář v tvář té prázdnotě a beznaději, nehledej odpovědi jinde. Nevzdávej boj, když deska ještě nedohrála. V tom momentě v sobě najdi to, proč vydržet. To, co ti nedovolí za sebou nechat prázdnou kapitolu. Odchod je totiž nejjednodušší způsob zatracení sama sebe. Žít stojí za to se vším, co k tomu patří. S touhou rozepsat novou kapitolu. Po tom všem. Tvář v tvář konci. Poprvé. A snad naposledy...

Adam

Jako dítě jsem si poměrně netradičně hrál na sportovního novináře. Ale nikdy se mi ani nesnilo o tom, že bych své myšlenky doopravdy dostal do novin, a ještě do jejich papírového vydání, a teď je to tady, poprvé. Jednoho úžasného dne jsem totiž vkročil do areálu ČZU a následně do redakce iZUNu. Do místa, které se stalo mým druhým domovem, a já bych tímto chtěl všem členům redakce moc poděkovat za to, že mi umožňují žít můj sen, a vám všem popřát příjemné čtení při historicky první tištěné verzi našich univerzitních novin.

INFORMACE

legendární tlačítko?

vás na akce, některé i pořádáme a snažíme se být vašimi pomocníky na každém kroku suchdolského plácku.

iZUN si samozřejmě prošel mnoha milníky. První kolaudace nových členů (náš dvorní fotograf by mohl vyprávět), první exkurze do pivovaru i první zahraniční reportáž. Vše v neobyčejně punkovém stylu. Vzpomínám si, jak jsme seděli na Céčku a v atmosféře hustého kouře, který dokázal zastavit i přímé paprsky slunečního světla, jsme připravovali dopis na Ministerstvo vnitra se stanovami, tehdy ještě Asociace studentů. Když Jirka na masném a politém stole přehýbal sedm papírů A4 napůl, nevěnoval jsem tomu tehdy moc pozornost. Když je ale přehnul ještě jednou (a nakřivo) a narval je brutálním způsobem do obálky rozměru A6, nevěřil jsem vlastním očím. Víc už mě v té chvíli dostalo jen polepení obálky špinavou izolepou a vítězoslavný výrok „To pude“.

O pár dní později 11. 2. 2010, jen v jiném suchdolském restauračním zařízení jsme hýkali štěstím, když před nás náš tehdejší šéfredaktor Jirka vyskládal 3 klíče od naší první redakce, 3 klíče od vchodu a jeden od záchodu. První kancl na ředitelství BCD byl opravdu neuvěřitelným povzbuzením a odtamtud se začalo dojit na 147 %. Děkujeme za to Provozně ekonomické fakultě, která do nás tehdy vložila důvěru, a pozvedla tak sebevdomí novin o další level nahoru.

Je jasné, že bez vás čtenářů bychom byli jen zakřiklými blogery, kteří si smolí svůj zašitý blog někde hluboko v internetovém vesmíru se třemi (a ještě náhodnými) přístupy za měsíc. Věříme, že pokud nás již

Masner

Je tomu již více jak šest let, kdy jsem poprvé jel jako student na Suchdol. Tehdy byla imatrikulace první den v semestru pouze jako zahajovací ceremoniál v SICu. Slýchal jsem tenkrát oslavné ódy na legendární Klub C, a tak nezbyvalo, než se tam s několika přáteli vydat. Vyslechli jsme Gaudeamus igitur a vyrazili hledat báječné prostory této suchdolské pivní svatyně. Ta první návštěva byla trochu nesmělá. Paní Jana nás u vchodu přivítala vřelým úsměvem a na mne dýchla typicky studentská atmosféra. Bylo plno a my si dali dvě orosená na stojáka u baru. Již při prvních locích jsem však věděl, že tady se mi bude líbit a že tohle poprvé neznamená také naposledy.

První vzhled iZUN.eu

Původní zakladatelé - Roman, Jirka, Honza a Viktor

znáte a občas číhnete na ten náš portálek, že je to kvůli zajímavému obsahu, jídelníčku nebo alespoň, abyste věděli, kolik je stupňů. Všechny varianty jsou správné. Pokračujte. My budeme taky. 🍷 VK

Eliška

Cože, školní zámek? V Kostelci? V tom Kostelci, co jsme se o něm učili na gymplu v češtině? Výjimka z pravidel pravopisu - lesy s malým, protože se jmenují Černé. Ty brdo.

A pak jsme tam jeli. Poprvé, autobusem, dle požadavku v igelitce sálavky kvůli čerstvě novým podlahám.

Sgrafitová renesance, historické krovy, kašna na nádvoří a pasování. Kvůli němu jsme celý večer měli být středem pozornosti my, prváci. Byli jsme ohromeni prostředím a tradicí, jichž jsme se stali součástí, a podobně jako jaderňáci pijí z reaktoru, jsme my byli pasování parohem. Viděli jsme klasickou stínohru a originální hru, zasoutěžili jsme si, každé družstvo tvořil jeden kruh, něco jsme vypili, zaskákali si na hrající kapelu. Naštěstí trochu kecám, celý večer jsme se nestali středem pozornosti, chvílemi jsme se v přítomnosti snažili, aby si nás nikdo nevšiml. Třeba když Štěpán jako správný lezec zkoušel, jak dlouho se dá viset na futrech hlavního sálu, nebo když jsme s Janou dobročinně pomáhaly dojít dort, který vyhrál vítězův kruh, a čirou náhodou to nebyl ten náš.

To byla v mém životě první návštěva Kostelce nad Černými lesy, ať už kulturní, nebo původně studijní.

Lenka

Poprvé jsem v iZUNu zažila vlastně několikrát - ať už první vydaný článek,

nebo první zorganizovaná burza a mnoho dalšího. Ale to úplně první poprvé bylo vlastně, když jsem se ucházela o místo redaktorky. Bylo to v květnu roku 2010, „pohovor“ jsem měla s šéfredaktorem Jirkou domluvený na den, kdy celý Suchdol žil soutěží Miss Agro. Celá rozklepaná jsem prošla areálem až ke kruhové hale, kde už bylo všechno připraveno na super akci. Zvednu telefon a volám, Jirka mi přesně popisuje, u kterého stánku se sejdeme, a moje nervozita narůstá... Dojdu ke stánku a tam už na mě čeká dlouhán v zeleném tričku a z dálky se na mě usmívá. „Ahoj, já jsem Jirka, šéfredaktor iZUNu,“ představuje se hned, jak jsem na doslech. „Ahoj, já jsem Lenka,“ pípu ještě z části ustrašeně. A pak přichází ta hlavní chvíle, Jirka mi popisuje, jak to v univerzitních novinách chodí, a oznamuje mi, že se se svým zástupcem Viktorem dívají na můj úžasný růžový blog, a protože jsem prý holka, určitě to redakci prospěje. Což tedy asi znamená, že jsem přijatá... Ještě než se vzpamatuji z prvotního šoku a pohovoru, který trval asi minutu, přichází otázka nebo spíš konstatování dne. „Jo a doufám, Lenko, že piješ pivo...“ říká Jirka a do ruky mi strká hrst pivenek.

OLYMPIJSKÉ STŘÍBRO

S JEMNOU PŘÍCHUTÍ ČZU

Vzpomínáte si ještě na olympiádu? Ano? A co na první medaili pro Českou republiku? Z jakého byla kovu a kdo ji získal? A jaký má vůbec tohle všechno vztah k ČZU? Nebudu vás dlouho napínat, rozhovor se stříbrným olympijským medailistou z letošní olympiády Vavřincem Hradilkem je tu konečně pro vás!

Jak je to aktuálně s Tvým studiem na ČZU?

Po OH v Pekingu v roce 2008 jsem nastoupil na ČZU na FŽP, kde jsem studoval obor Vodní hospodářství. Ten obor jsem si nevybral náhodou, protože jsem ho studoval již na střední škole. Po roce a půl na zemědělce jsem ale studium ukončil. Nejsem totiž ten typ studenta, který je schopný přijít po náročném tréninku domů a hned vzít do ruky skriptu. Potřebuji na to čas. Postupem času jsem totiž začal víc jezdit na vodě, což obnášelo např. půlroční pobyt v Austrálii. Škola mi v tomhle směru bohužel nevyšla vstříc.

Nemáš v plánu vrátit se zpět na Suchdol?

Na zemědělku? Ne, to ne (úsměv). Ale od března nastupuji na soukromou vysokou školu sportovního managementu. Mrzí mě ale, že nikde v České republice zatím není veřejná vysoká škola, která by dokázala vytvořit podmínky vrcholovým sportovcům. Je to škoda, protože mnoho mých kamarádů dokáže jezdit na vrcholové úrovni a k tomu zvládat studium. Zahraniční univerzity jim k tomu ty podmínky vytvoří. Pomocí e-learningu a mnoha dalších možností mohou studovat a skládat zkoušky, i když jsou momentálně na druhé straně planety.

Navštívil jsi někdy naše dnes už legendární „Céčko“?

No jéje (smích). Tam jsem asi trávil víc času než v posluchárnách. Brácha je už teď na ČZU na doktorandském studiu, ale jednu dobu jsme spolu na „Céčku“ byli skoro pořád.

Vybaví se Ti ještě něco, když se řekne zemědělka?

Určitě si vzpomenu na celý areál, který je prostě jedinečný. Měl jsem to tam hodně rád. Jak je všechno na jednom místě, tomu se vyrovnají jen univerzity v zahraničí.

Jak jsi se vůbec dostal ke kajaku? Předcházel mu ještě nějaký jiný sport?

Kromě klasických sportů a her v rámci povinné školní výuky mu nic nepředcházelo, u nás v rodině nikdo nikdy moc nesportoval, jen já a brácha jsme se trošičku vymkli. V roce 1996, kdy v televizi běžel přenos z OH v Atlantě a mně bylo 9 let, jsem tam viděl kajakáře a jednou chtěl být jako oni. O dvanáct let později v Pekingu a následně v Londýně se mi to podařilo.

**Zemědělka?
Vzpomenu na celý
areál, který je prostě
jedinečný.**

Zažil jsi olympiádu v Pekingu i v Londýně. O Pekingu se mluvilo jako o nelidských hrách a o Londýnu jako o jejich protikladu, je to pravda?

Nevím, jestli byl Peking přímo nelidský, ale každopádně byl obrovský a dokonalý. Vzpomínám si, jak mě samotného překvapilo, že všechno perfektně funguje a nikde není prostor pro jakoukoli chybu. Nedokázal jsem si představit, jak to pak po nich chtějí udělat Angličané. Ti nakonec udělali hry s drobnými chybami, ale za to komornější, pozitivnější, přístupnější pro lidi, a hlavně s mnohem hezčí a přátelštější atmosférou.

Ve Tvém stříbrném olympijském závodě jsi jel finálovou jízdu téměř o pět vteřin rychleji než v semifinále. Je snad na OH možnost před bojem o cenné kovy pošetřit trochu sil?

Věděl jsem, že to semifinále nepotřebuji vyhrát. Nemusel jsem být ani druhý ani třetí. Potřeboval jsem být do desítky, která pak šla do finále. Konkrétně já vím, že když tu trať sježu na 80 % a bez chyby, ve finále budu. Takže se vyhýbám riskantním záběrům a naplno rozhodně nejedu.

Co dělá závodník, když chytne dvouvteřinovou penalizaci za šťouch? Snaží se dojet zbytek bez dalších chyb, nebo začne riskovat, aby ztrátu dohnal?

Hrozně moc to záleží na situaci a konkrétním závodníkovi. V roce 2011 jsem vyhrál závod, který se jel v Londýně na olympijském kanálu jako generálka. Zvítězil jsem o dvě vteřiny a ještě měl dvě sekundy penalizace, tím pádem v podstatě o čtyři. Takže se dá vyhrávat i s nečistou jízdou. Obecně je ale nejlepší se zklidnit a snažit se jet, jako by se nic nestalo. Ne vždycky se to ale podaří, obzvlášť když přijde další chyba, tam už to člověk fakt dupe.

Kajak má ještě dvě odnože – freestyle a extrem. Zkoušel jsi je někdy?

Freestyle jsem zkoušel, když jsem byl malý, ale bohužel u nás nejsou pro tyhle věci podmínky, respektive tu nemáme pořádnou vlnu, na níž bychom mohli blbnout až do zblbnutí. A v extremu jsem byl v posledních letech dokonce pozván na mistrovství světa.

Kde jsi loni skončil na skvělém 4. místě a letos jsi byl 13. Jak to na takovéhle akci probíhá?

Přihlásit se může každý. Kvalifikace pak pošle dál 48 nejlepších. Z těch se pak do superfinále podívá pouhých 15. Jde pouze o nejrychlejší čas. Závodníci mají několik povinných tréninkových jízd, aby důkladně poznali celou trať, protože ta bývá místy vážně nebezpečná.

Vraťte se ještě k Londýnu. Stihl jsi vidět ještě nějaké jiné sporty?

Stihl jsem toho hrozně moc. Viděl jsem Usaina Bolta, všechna tenisová finále, včetně toho s našimi holkami, plavání, basketbal...

Slyšel jsem, že i pro olympioniky byl problém sehnat lístky. Tebe se tahle situace netýkala?

Vtipné bylo to, že jakmile přišel ten můj medailový úspěch, najednou se všechny lístky zničehonic objevily. A musím se taky přiznat, že jsme našli způsob, jak se tam dostat bez lístku, ale to tady nemůžu dávat do světa, protože pak už by to třeba nešlo, že jo (úsměv).

Jakmile přišel ten můj medailový úspěch, najednou se všechny lístky zničehonic objevily.

V den Tvého stříbrného úspěchu to bylo přesně na den 20 let od vítězství Lukáše Pollerta v Barceloně. Po své kariéře prodal obě své olympijské medaile a výtěžek věnoval nadaci Drop In. Co si o tomto jeho kontroverzním kroku myslíš?

S Lukášem se velmi dobře znám a dodnes mi to od něj přijde jako dost zvláštní gesto. Nehledě na to, že výtěžek z toho prodeje věnoval na nákup stříkaček pro narkomany. V té době si to určitě mohl dovolit i bez toho, aniž by ty medaile prodával, např. z peněz, které získal od sponzorů. To, že prodal ty medaile, mi přijde trošičku zoufalé. Nemá to samozřejmě nic společného se zoufalostí jako takovou, ale ten jeho čin mi prostě nic neříká. A nikdy asi říkat nebude.

Medaili tedy prodávat nehodláš?

Ne ne, v žádném případě (úsměv).

A naše tradiční otázka: Jaký je Tvůj názor na klecový chov drůbeže?

Za moji osobu: Určitě ne. Od malíčka jsme na dvorku měli slepice a já si nedovedu představit, že by byly v klecích. Na druhou stranu jsem v tomto směru laik a nevím, jestli to těm slepičkám v těch klecích vadí, ale já si myslím, že jo. V každém případě nic nemůže vynahradit vajíčka k snídani, která jsou od domácích slepic. 🍳 AV

Pohled redaktora:

Na rozhovor s Vavřincem jsem se dva dny poctivě připravoval. I přes to jsem se před vstupem do ložnice neskutečným způsobem klepal strachy, jaký jsem z něj měl respekt. Pak se ale objevil jeden z největších pohodářů, jakého jsem dosud potkal. Když si po 7 minutách rozhovoru všiml diktafonu, žoviálně se zeptal: „To už jako nahráváme?“ Spadla ze mě veškerá nervozita. Jakmile mi za dalších pár minut nabídl tykání, rozhovor se změnil v přátelské povídání a já si ho začal maximálně užívat.

Klecový chov? Nic nemůže vynahradit vajíčka k snídani.

Uvidíme Tě v roce 2016 na hrách v Riu?

Samozřejmě, že bych do Ria moc chtěl, protože olympiáda je úžasný zážitek. Na druhou stranu je tady strašně moc mladých kluků, co se tlačí na moje místo. Těm bych to samozřejmě taky přál, ale nedám jim to zadarmo. Bohužel má naše republika pouze jedno nominační místo a nevypadá to, že by se situace v budoucnu zlepšila.

DRSNÁ DOPINGOVKA

A OLYMPIJSKÉ KONDOMY

Rád bych vám dnes představil slečnu, která v olympijském Londýně reprezentovala ČZU a celou Českou republiku ve skoku do výšky. Od samotného závodu jsme se ale během našeho zajímavého povídání dostali přes proslulé gumáčky, dopingovou kontrolu a s ní spojenou otázku, jestli dělá větší problém se před někým vyčurat mužům nebo ženám, až k olympijským kondomům.

Jaký na Tebe olympiáda udělala dojem?

Já mám za sebou poměrně velkou univerziádu v Číně, takže jsem do Londýna odjížděla s velkým očekáváním. To se nakonec úplně nenaplnilo, samozřejmě, co se týče myšlenky celých her a výkonnostní úrovně, ano, je to někde jinde...

Jaká byla atmosféra na samotném atletickém stadionu?

Jedním slovem neskutečná. Těch sedmdesát tisíc lidí je opravdu zážitek na celý život a angličtí fanoušci byli skvělí. Já jsem se je ale snažila trochu uklidnit, protože se mi skáče lépe před klidnější kulisou, což nebylo úplně jednoduché.

Čím to je, že máš raději klidnější atmosféru při závodě?

Popravdě řečeno, sama nevím. Vím jen, že to tak mám poslední dva roky. Nedokážu prostě využít tu závodní atmosféru a spíš se snažím dostat do svého klidu. Ale je to škoda, protože je všeobecně známo, že závodní euforie přidává centimetry.

Kdo tam byl v gumáčkách, musel se po dvou hodinách někam svalit, jako ho bolely nohy...

Jak probíhal samotný závod?

Protože jsem na hry odjela zraněná a tréninky před závodem nevypadaly vůbec hezky, vstupovala jsem do toho s tím, že chci skočit základní výšku 175 cm a cokoliv nad pak bude jen bonus. Dál jsem šla na 180 cm, to jsem skočila celkem pěkně, i když jsem pak pokus v televizi neviděla. Ale řekla jsem si, že

kdybych takhle šla na 185, tak že to musím dát. To se bohužel nepovedlo a hrozně mě to mrzelo. Tím pádem jsem si z Londýna odvezla 29. místo.

Viděla jsi svůj závod v televizi? Dalo by se z něj vyčíst, kde se stala chyba?

Viděla jsem asi jen poslední pokus. Chyba se stala už v přípravě tím, že jsem byla zraněná a musela jsem tomu podřídit přípravu na olympijské hry. Nehledě na to, že dva týdny po Londýně jsem skočila 188 cm, takže forma taky nedorazila úplně včas.

Ty jsi byla na slavnostním zakončení her, jak se Ti líbilo?

Líbilo se mi moc, ale spíš vizuálně, protože na ploše byl trochu problém se zvukem. Takže jsme kromě základního tónu písničky jinak nic moc neslyšeli. Nehledě na to, že kdo tam byl v gumáčkách, musel se po dvou hodinách někam svalit, jako ho bolely nohy.

Uvidíme Tě v roce 2016 v Riu?

To nejde říct takhle dopředu, ale spíš si myslím, že ne. Jednak už mám svůj věk a taky nejsem ten typ člověka, který té atletice zasvětil celý svůj život a nebude dělat nic jiného.

Takže teď dopíšu diplomku, založím rodinu a budu se věnovat tomu, kvůli čemu jsem pět let studovala (úsměv).

Jaká byla atmosféra v českém domě? Doslechl jsem se o proslulých olympijských kondomech, co nám k tomu řekneš?

Atmosféra byla jedinečná, i když dosti podobná té univerziádě. Je to prostě ojedinelá možnost potkat na jednom místě strašně moc zajímavých lidí. Co se týče kondomů, moc jsem se po tom nepídila, ale dozvěděla jsem se, že se to prý muselo vyzvedávat na nějakém speciálním místě, kde si člověka odškrtli a on dostal přiděleno osm kusů. Ale nic extra v olympijských barvách to nebylo (úsměv).

V Pekingu se prý čuralo na zrcadle.

Doslechl jsem se taky, že jsi byla vybrána na doping, jak to na olympiádě probíhá?

Nejdřív se vyplní spousta formulářů a pak se jde čurat. Ale to probíhá takovým způsobem, že Tě ten dopingový komisař celou dobu pozoruje. Mluvila jsem ale s Bárou Špotákovou a ta říkala, že tohle ještě nic není. V Pekingu se prý čuralo na zrcadle. Prostě, aby všichni, co tam jsou, viděli, že v sobě člověk nemá zastrkané nějaké hadičky nebo co...

To je drsné...

To ano, ale obecně ženské s tím nemají takový problém se před někým vyčurat. Na rozdíl od chlapů, ti s tím prý mají velký problém. V Londýně šel na záchod vítěz mužského závodu Rus Uchov až po dvanácti pivech, což se ale snadno spojilo s oslavou vítězství, takže se to dalo pochopit. 🍷 AV

Pohled redaktora:

Oldřiška byla mým prvním olympionikem závodícím v Londýně, se kterým jsem dělal rozhovor. Šel jsem tedy do Střemovky, kde rozhovor vznikl, pořádně natěšený. Měl jsem možnost dělat rozhovor s milou a zábavnou slečnou, které moc držím palce do budoucna.

OŠTĚP Z PEFKY

pod dohledem JANA ŽELEZNÉHO

Říká se, že sny se plní a zázraky se dějí. Co si o tom myslíte vy? Takový oštěpař Jakub Vadlejch si svůj sen už splnil a je rozhodnut ho žít i dál. A co na jeho výkon v Londýně říkal sám Jan Železný?

Máš za sebou svoje první OH, jaký na Tebe udělaly dojem? Samotný závod už se nedá vymyslet jinak. Vždycky je na začátku kvalifikace a z té pak 12 lidí postupuje do finále. Ale podle mě jde o samotnou atmosféru závodu, přeci jenom se olympiáda koná jednou za čtyři roky a je tak i vnímaná. Když člověk řekne, že byl na mistrovství Evropy, lidé si řeknou, že je to fajn. Ale když řeknu, že jsem byl na olympiádě, drtivá většina lidí to vnímá úplně jinak.

Barča říkala: „Kdyby byla Olympiáda v říjnu, tak jsi dopadl podstatně lépe.“

Jak dlouhá a náročná byla Tvoje cesta do Londýna?

Vzpomínám si, že jsem jako devítiletý seděl a v televizi se díval na přenos ze Sydney. Sledoval jsem Jana Železného se zatajeným dechem a říkal si, kdybych tak někdy házel oštěpem a dokázal se dostat na olympijské hry, byl bych nejšťastnější člověk na světě. V roce 2006 jsem měl obrovské štěstí, když se trenér Barča Špotákové pan Černý přijel podívat do Prahy na veřejné atletické závody. Tehdy mi nabídl, abych s ním a jeho skupinou trénoval. Do té doby jsem trénoval na škvárovém hřišti, v oddíle, kde jsme měli takřka nulové zázemí. V roce 2010 mi pan Železný nabídl, abych u něj trénoval. V tu chvíli to pro mě bylo splnění snu. Stejně jako to, že jsem na hrách mohl závodit.

Atletický stadión a i atmosféra na něm byla v médiích nazývána jako dechberoucí a výjimečná, jak jsi to vnímal Ty z pozice závodníka?

Ano, je neuvěřitelné, když už i na kvalifikace přijde téměř plný stadión a i v hodech, kde přímo nejde o medaile, se oštěpaři mohutně povzbuzují. Musím vyzdvihnout Brity jako sportovní nadšence, protože jako diváci a fanoušci opravdu nezklamali.

Jakub se svou přítelkyní

Máš raději klidnější atmosféru nebo potřebuješ, aby stadion bouřil?

Pro mě atmosféra není důležitá, potřebuju vlastní psychickou pohodu. Když ji mám, jsem schopný si hodit osobní rekord jak na nabitém stadionu, tak i někde, kde na mě koukají třeba jen tři lidé.

Co vlastní závod, jak se pro Tebe vyvíjel?

První pokus jsem přešlápl, jak jsem mluvil o té atmosféře, tak právě tady mě nakopla tak, že jsem zrychlil náběh a doslova jsem přeběhl mojí přenosovou značku a v podstatě jsem odhazoval z čáry. Ve druhém pokusu jsem na svoje tehdejší možnosti odhodil slušně. Nejsem na těch 77, 61 metrů pyšný, ale teď už s tím nic neudělám. Po druhém hodu jsem byl plný nadšení, protože jsem nečekal, že hodím tolik. Druhý pokus přesto ještě nebyl ideální, a tak jsem hodně věřil v ten pokus poslední. Celý závod jsem kvůli kotníku házel a běhal jinou technikou, laicky řečeno jsem běhal čelně. Nechci se vymlouvat na zranění, ale v mém případě jsem od prvního závodu sezóny bojoval s levým kotníkem, přes který se oštěpař musí takzvaně „zašprajcnout“, dát do něj veškerou svou sílu, což je podle studií nápor v rádech tun. Měl jsem výron kotníku, pak se do něj přidal i zánět a já jsem tomuto zranění uzpůsobil celou sezónu. Ve třetím hodu jsem si věřil, že to na finále vyjde. Bohužel se hod nevydařil technicky, a já tak schválně přešlápl, aby se pokus ani neměřil. Nakonec si tak z Londýna vezu 25. místo a spokojen rozhodně být nemůžu.

Jak se Ti líbil závěrečný ceremoniál?

To bylo něco neskutečného. Plně hlediště, snad všichni zpěváci a zpěvačky, co v Anglii

něco znamenají, ještě se to přenášelo živě do celého světa... Takový koncert už člověk asi jen tak nezažije.

Stihnul jsi i nějaké jiné sporty?

Viděl jsem všechny tři famózní vítězství Usaina Bolta. Samozřejmě jsem viděl finále našeho závodu s Víťou Veselým a také závod a následné vítězství Barči (Barbory Špotákové).

Co byl Tvůj nejsilnější zážitek z olympiády?

Určitě Víťův kvalifikační hod. Byl jsem v tu dobu kousek od něj a viděl jsem, že je to technicky dobrý pokus. Moment, kdy celý stadión zachvátil výbuch diváků a jejich následný aplaus, pro mě asi bude nadosmrti nezapomenutelný.

Uvidíme Tě v roce 2016 v Riu?

Já doufám, že určitě. Bude mi 25 let, tudíž budu přicházet do toho správného oštěpařského věku. Snad ještě pochyťím nějakou tu techniku od pana Železného, budu mít taky víc zkušeností a předvedu tam jiné představení než v Londýně.

...na kdyby se ve sportu nehraje...

A na závěr naše tradiční otázka. Jaký je Tvůj názor na klecový chov drůbeže?

Já si myslím, že klecový chov drůbeže skoro asi jako každá věc má svá pro a proti. Pro je určitě ekonomická stránka věci, proti je ne příliš pohodlný život takto chované drůbeže. Zastáncem ale nejsem. Jako kluk, který strávil velikou část dětství u babičky na vesnici mezi slepicemi, jsem donedávna téměř nepoznal kupovanou vajíčka. 🍳 AV

Pohled redaktora:

S Jakubem byl rozhovor spíše jakési přátelské povídání nad hrnkem čaje. Kuba je nesmírně přátelský a cílevědomý člověk. Doufejme, že s ním budu mít možnost mluvit na olympiádě v Riu v mix zóně jako s překvapením závodu.

UŽ 4 ROKY PRO VÁS DOJÍTE CO MŮŽETE NA WWW.IZUN.EU NA

OPEN JOURNALISM

Open journalism (česky otevřená žurnalistika) je nový trend novinářství, který zásadním způsobem mění zaběhnutá pravidla tradičních médií, která se jen velmi těžko adaptují na přechod z tištěné verze do bouřlivých vod internetu. Existuje mnoho definic, jedna z dobře vystihujících pochází od šéfredaktora britského listu The Guardian, který open journalism charakterizuje jako:

žurnalistiku, která je plně propletena s pavučinou informací, které nabízí současný svět. Váže se na ně, zkoumá je a třídí je; spolupracuje s nimi a obecně využívá schopnost každého člověka publikovat a sdílet materiály pro lepší informovanost o našem světě.

Jinými slovy, otevřená žurnalistika se nesnaží bojovat s webovým prostředím, tak jak to často vidíme u tradičních médií, ale naopak využívá jeho sílu. Boří hranice mezi redaktory a čtenáři a z vydání článku nedělá konec novinářského procesu, ale právě jeho začátek.

Tuto novou formu otevřené žurnalistiky začal z větších periodik poprvé využívat švédský Norran, později další severská média a před rokem se k nim připojil i největší britský list The Guardian. V České republice je tento trend prozatím téměř neznámý a iZUN bude prvním českým médiem, které začne publikovat touto formou.

Prakticky půjde o větší propojení redakce a vás čtenářů. Vytvoříme na webu takové prostředí, kde se budete moci více zapojit, více sdílet s ostatními, iniciovat debatu nad probíranými tématy atd. Víme, že redaktori nejsou jediné autority, které mohou poskytnout vhled do situace. Velký důraz bude též kladen na transparentnost.

První změnou, kterou v příštích týdnech můžete objevit, bude bezesporu zveřejnění seznamu článků, na kterých se pracuje, spolu s kontaktem na redaktora. Každý tak bude mít možnost předem k článku něco dodat. Též zavedeme vaše komentáře přímo jako součást těla článku, pravidelná setkání s šéfredaktorem, blogy vás čtenářů a možnosti sdílení (fotografie, videa...) s ostatními ve velmi komfortní formě.

Věříme, že vám nový koncept očaruje tak, jako nám, a již teď se těšíme na spuštění prvního média s filosofií otevřené žurnalistiky v ČR. 🍀 JO

Aktuálně

Podojením této rubriky se dostanete ke krátkým a aktuální zprávičkám ze Suchdola. Co se děje právě teď a co byste měli vědět.

Univerzita

Najdete zde všechny články týkající se dění spojeného přímo s ČZU a s naším kampusem.

Hnůj Art

Sekce pro básníky, fejetonisty. Cokoli, dohledským uměním, na

HLAVNÍ ČLÁNEK

O pohár děkanů České zemědělské univerzity v

Středa 17. 10. 2012 Rubrika: Univerzita

Dne 12. října se na střelnici Le republiky ve Vrážích u Benešova první ročník střelecké soutěže parcouro O pohár děkanů České univerzity v Praze.

ČERSTVĚ NADOJENO

17. 10. 2012 POUŽÍVÁTE DROPBOX NA SDÍLENÍ DAT? ZÍSKAJTE 3 ZDARMA

Pokud používáte clouddovou službu Dropbox, máte možnost získat zdarma. Síce jen na 3 roky, ale i tak se to...

16. 10. 2012 ČZU BERE Z HOKEJOVÉ BITVY BRONZ!

Ano, čtete správně, v zápase o třetí místo naši hokejisté zvítězili 2:1!

DALŠÍ ČLÁNKY

Co dělat, když není chuť k učení?

Středa 17. 10. 2012 Rubrika: Univerzita

Je mnoho způsobů, jak trávit svůj volný čas, zvláště na naší poslední letce je toho tolik, že si každý najde podle své jen málo aktivit, které vám dají tolik, co čas...

ME INFORMACE

ADOJIT A KDE KLIKNOUT NA JAKÝ STRUK?

Out of ČZU
Festivaly, výjezdy, dění mimo areál. Demonstrace, exhibice, politika. To a vše ostatní, co se neděje na rynku ČZU.

Sport
Rozhovory se zemědělskými sportovci, roztleskávačky, hokej, fotbal. Vše, co zavání sportem, potom a vítězstvím, je ve sportovní rubrice.

Hledej v Hnoji
Rozsáhlý archiv našich článků. Vše od Pilota až po současnost najdete v obrovské hromadě za tímto okénkem. Tak kyďte!

Redakce
Naštal vás, nebo naopak se vám líbil nějaký článek? Chcete vědět, jak vypadá člověk, který pro vás dojí informace? Mrkněte sem. Celý náš zvěřinec na jedné stránce.

Fotky z akcí
Víte, jak skončil předešlý večer? Ne? Všechny fotky ze suchdolských i dalších akcí najdete právě zde. Samozřejmě, že i z akcí sportovních či oficiálních.

Menza ČZU
Nemusíte se přihlašovat na studentovi, abyste věděli, co je dnes dobrého a za kolik. Koukněte sem a podle nacené UEP a prázdných útroby se vydejte do barevných dveří menzy.

Otvíráčky
Nevíte, jak má otevřeno repro na PEFce? Nebo kde nejdřív dostanete na ČZU pivo? Klikněte na Otvíráčky ČZU. Vše, co má otvírací řád, je právě tady.

Počasi
Naše kouzelná univerzita má několik meteorologických stanic přímo v areálu. Jejich údaje monitorujeme a vy víte, jaká je na pražské periferii teplota a rychlost větru.

Kalendář akcí
Vše, co se děje na ČZU, akcíčky, semináře, soutěže a pařby, najdete právě zde. Co vás může zajímat a kam vyrazit i mimo ČZU? Totéž místo. Kalendář akcí.

Anketa
Když máme pocit, že vás něco trápí, a nevíme jak moc. Hodíme anketku. Když chceme vědět, co chcete a co ne. Hodíme anketku. Chceme-li znát váš názor...

POČASÍ NA ČZU
Teplota: 12,2 °C
Větr: 1,2 m/s
Rychlost větru max: 2,4 m/s, Srážky: 0,0 mm
20:00 | Zdroj: [meteostanice ČZU](#)

CO SE DĚJE (NA SUCHDOLE)
15. 10. 2012 - 19. 10. 2012
[LIFE SCIENCES FILM FESTIVAL](#)
16. 10. 2012 - 17. 10. 2012
[HOKEJOVÁ BITVA 2012](#)
17. 10. 2012 - 18. 10. 2012
[GAUDEAMUS ALKOTOUR 2012 ZIMNÍ SEMESTR](#)
17. 10. 2012 - 18. 10. 2012
[FRESHMAN PARTY AKA KŘEST PRVÁKŮ](#)
17. 11. 2012
[DEN STUDENTŮ](#)

ANKETA
Jste spokojeni s časy večerů v menze?
Vyhovuje Vám večer 16:45 - 18:15?
☒ Ano, vyhovuje mi to.
☐ Ne, nevyhovuje mi to. Večere končí brzo.
☐ Nevím...

O PROHIBICI

Začal nový semestr a spolu s ním se vrátil ten prokle(a)tý školní život. Povinnosti, učení a ranní vstávání... pověstný studentský život. No, co si budeme povídat, nic není tak žhavé, jak se to říká. A tak i Franta a jeho věrný kamarád Tonda po děsivém poprázdninovém probuzení v podobě první přednášky statistiky od 7 hodin ráno zamířili na záchrannou misi. A našli kamaráda, věrného člena party, v dobrých i zlých časech, v místech suchdolské vrchoviny, v dobách prosperity i prohibice - vyprošťováka Jeníka.

Franta: Tak co prázdniny?

Tonda: Hele, pořád jsem makal, znáš to...

Franta: Jo, to mi povídej... A jak to vidíš letos?

Tonda: Co letos? Stejně na nic jako loni ne?

Franta: Nebuď pesimista.

Tonda: Jak nemám bejt pesimista? Absolutně nemám ponětí, o čem ta přednáška byla. 107 pořád stejně narvaná a málem ani rum jsem donedávna nemohl pít. Víš, jaký to je?

Franta: Rum nepiju, tak nevím. Tak mi řekni, jak je to zlý.

Tonda: Si neumíš představit! Jako že jsem už pár chutí a abstraktů zažil, tak 14 dní byl očistec.

Franta: Dobře ti tak. Alkoholiku. Stejně jsi pil jiný vyvařovák, ne?

Tonda: No, tak jako měl jsem zásoby, ale ten pocit. Chápeš, ten pocit, že až to dojde, tak už nebude! Eště, že to pivo je.

Franta: Ty vole, měl by ses jít léčit...

Tonda: Co je? Co máš proti pivu?! Dyť ho taky piješ!

Franta: Proti pivu nic... ani proti rumu... dokonce ani proti prohibici...

Tonda: Tak počkej, ty jsi za jedno s tou pseudo ochrannou akcí?

Franta: Hele, a víš, že možná nakonec jo? Mně to je fakt srdečně jedno, že 14 dní nebyl ofiko nikde rum. Tvrděj nepiju, tak s tím nemám problém. Nakonec, jak jinak řešit takovejhle velkej průser?

Tonda: No, ale to přece nejde, aby zakazovali z ničeho nic něco. Si vem, kdyby zakázali cigarety ze dne na den.

Franta: Kdyby zakázali cigarety, tak mi to trhá žíly asi tak stejně jako prohibice.

Tonda: Ale ty to nechápeš. Víš, kolik peněz jim unikalo tou prohibicí?

Franta: Víím, že jim uniká hodně peněz černým trhem, a za to si vláda může sama. Když zvedne spotřební daň, zvedne se cena a sníží se poptávka. To je snad jednoduchý, ne.

Tonda: No, dobře, ale to neospravedlňuje tu prohibici. To měli řešit před tím, než se tohle všechno stalo.

Franta: Jo, to máš nakonec pravdu. Víš co, já nějak neospravedlňuju ty smrti, co se staly. To nepředstavitelný utrpení těch, co oslepli. Jen mi prostě přijde, že v tom momentě, kdy se to už nějak posralo, tak to bylo jediný řešení. Navíc si myslím, že si museli bejt moc dobře vědomí, jakej to je průser, když to byli schopní vyhlásit takhle narychlo. Jinými slovy, věděli asi víc, než šlo ven do médií.

Tonda: No, jestli jo, tak by měli pykat i oni. Já kdybych to přežil, tak nevím jestli, bych se ještě napil. A víš sám, jak se dokážu vožrat. Asi to člověka změní. Vůbec si neumím představit, kdybych oslepl.

Franta: Musí to bejt peklo. Tady přesně vidíš tu nespravedlnost. Podle mě, když to lili do těch lahví, tak si museli bejt naprosto ale totálně jistý, jaký to bude mít následky. A dostanou kolik? 10 let? Hezky doživotí za pokus o vraždu tisíce lidí bych jim dal.

Tonda: Tak, přesně! Nebo možná líp, dát jim ještě napít a nechat je oslepnout, ať ví, jaký to je.

Orosená dvojčata rodokmenu jeníkovitého dosedla na podtácky. Franta s Tondou klidným a zkušeným fukem odhrnuli pěnu tak, aby jim nevadila při kýženém prvním loku životodárného moku, a rozvážné pítí bylo následováno otázkou:

Franta: No, a ty teda budeš pít dál?

Tonda: Jo.

Franta: Proč?

Tonda: Já nevím, bez toho člověk nemůže žít.

Franta: Nejsi trochu natvrdelej? Jak poznáš, že tam pořád není ten methanol?

Tonda: Tak teď už se to nestane...

Franta: Jasný. Mě se to nemůže stát – klasika...

Tonda: Hele, víš co. Hodnotíme to tady jak nějaký hospodský vožralové. Vlastně nevíme nic.

Franta: Na druhou stranu, zamysli se. Kdyby svět byl bez chlastu, jak by to vypadalo? Kolik dopravních nehod, násilí chlast dokáže způsobit.

Tonda: A kolik dětí by se nenarodilo... hmm? Jo! Nebejt chlastu, není rock'n'roll.

Franta: Tu hudbu беру. Ale to ostatní ne.

Tonda: Co? Na tomhle se asi neshodneme.

Tonda mezitím vytahuje přenosnou příruční sadu pro manipulaci s ohněm a precizní výrobu tabákových výrobků (jinými slovy tabák, zapalovač a papírky).

Franta: Ale tak to přesně ukazuje na současnou společnost. Jak se máme někam posunout, když je to pořád a furt jenom o chlastu, drogách a penězích.

Tonda: Hele, nedělej ze všech lidí hned feťáky. A nebuď takovej filosof. Kam bys ses zas posouval? Takhle to funguje už stovky let.

Franta: Všechny peníze, co jdou do téhle „věci pro lidi“ bych dal do vědy a medicíny. ☹ JKo

A co vy? Jak jste snášeli prohibici? Co pro vás znamenají hodnoty současné společnosti?

Tato diskuzní úvaha je smyšlený příběh. Jejím cílem je nejen poukázat na to, že každý názor je ten správný, ale i to, že lhostejnost není řešení. Hlavní podstatou celé věci je to, že každý názor má hodnotu a dělá z nás studentů osoby, které mají mít možnost podílet se na fungování společnosti v ČR. A to nejen formou pasivního vstřebávání informací. Redakce iZUN.eu se distancuje od názorů, hodnocení a kritik sepsané v tomto článku.

ULEVTE SI S NÁMI

ANEB PO STOPÁCH KAKYHO - 5 „NEJ“ TRŮNŮ NA ČZU

Poselství Lorda H, který zanechával vzkazy na VŠE, nás nedávno inspirovalo k odvážnému kroku. Vydali jsme se zhodnotit stav sociálních zařízení na univerzitě. K ruce jsme si vzali titulovaného správce Doc. Evžena Cadila, Ph.D. Tento muž nás zavedl do „kuchyně“ zdejších sociálních zařízení. „*Můj děda tu vlastníma rukama postavil úplně první toaletu,*“ říká Evžen Cadil a hrdě mi ukazuje černobílou fotku jeho dědy vedle dnes už legendární první suchdolské kadibudky. „*Tohle řemeslo se u nás v rodině dědí z generace na generaci. A rád bych, aby v tom pokračovali i moji dva synové, které k tomu od útlého věku vedu,*“ s otcovskou hrdostí dodává Cadil. „*Víte, záchody se tady za ta léta opravdu proměnily. Dnes už jsou všechny toalety splachovací a pravidelně udržované, ale dřív tomu tak nebylo.*“ Hned vzápětí přidává jednu zajímavou perličku. „*A víte co? Dneska si tady hned lidi stěžují, když dojde toaleták. Ale o tom se mému dědovi ani nesnilo! Oni museli využívat čistě přírodní způsoby,*“ skoro až dotčeně povídá Evžen. S panem Cadilem se pomalu loučíme a rozjíždíme kolotoč návštěv, inspekci a hodnocení. Teď se podívejte, co jsme během půlročního bádání zjistili. 🍀 JKo

NEJLEPŠÍ PÁNSKÉ TOALETY:

1) FŽP – 2. patro, 2) Stará PEF – vedle přednáškových místností, 3) Katedra veterinárních disciplín – 1. patro

O místě, ze kterého vzejde král pánských toalet, nebylo pochyb. Fakultě životního prostředí na ČZU nemůže nic konkurovat. Proto bylo až nelidsky těžké vybrat ten jeden jediný nejlepší. Ale podařilo se ho nalézt ve druhém patře. „*Na místě bylo vše, jak má být. Mistr Propr mě propleskl svou vůní hned ve dveřích a vše se blyštelo jako jeho holá hlava. Přestože se vše odehrálo v několika vteřinách a nebyl čas zkontrolovat papír, nebál jsem se. Vsadím se, že by zde mohla proběhnout i improvizovaná operace srdce bez možnosti infekce. (Tedy alespoň před mojí návštěvou),*“ hodnotí náš inspektor.

NEJLEPŠÍ DÁMSKÉ TOALETY:

1) Stará PEF 2.patro FŽP, 2) FŽP – 3. patro, 3) Rektorát – 4. patro

Nejlepší dámské toalety mezi sebou svedly tvrdý boj, ze kterého nakonec vítězně vyšla PEFka. Že by jí k vítězství pomohly slunečkově žluté stěny? „*Tady je tak krásně!*“ vykřiknu a zalýkám se přitom štěstím. „*Vůně jako v drogerii,*“ skoro pláče naše inspektorka při vzpomínce na PEFku.

NEJHORŠÍ PÁNSKÉ TOALETY:

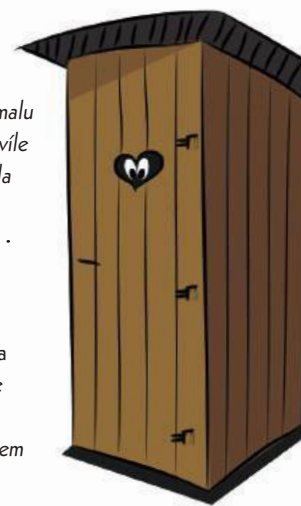
1) Hospoda JIH, 2) Kolej JIH – přízemí, 3) Hospoda G

Bohužel ne vše může být ideální. Práví pijani jsou zvyklí i na horší podmínky, a tak je stav hospodských toalet nepřekvapí. Ale pro „běžné“ toaletní uživatele může být jejich návštěva splněním bobříka odvahy. Náš inspektor na to vzpomíná takto: „*Snídaně už pomalu vbíhala do cílové rovinky a já zasedl jako princezníčka na ten nejkrásnější okraj. Minuty se vlekly a já vzpomínal na ty nejkrásnější chvíle mého dětství, aby tenhle moment už byl za mnou. Když bylo po všem, ohlédl jsem se, ale po toaletáku ani stopy. Ten by tu nenašla ani kriminálka Las Vegas...*“

NEJHORŠÍ DÁMSKÉ TOALETY:

1) Univerzitní klub Kruháč, 2) AGRO – vedle posluchárny AII, 3) FLD – přízemí (sklep)

Na pozici nejhorších dámských toalet bylo hned několik kandidátů. Po téměř čtyřhodinovém jednání bylo jasno a prstem ukázáno na UK Kruháč. „*Řadím se do fronty a počítám poslední minuty do vybuchnutí. V jedné kabince se konají milostné orgie. Po hodině se dostávám na řadu a je mi jasné, že tohle nebude žádné posvícení. Snažím se si nesesat, držím se všeho, co je po ruce, do toho mi někdo neustále buší na dveře. Padám vysílením do mísy a rezignuji. Ani mě nepřekvapí nepřítomnost toaletáku a spokojuji se s obalem od žvýkaček...*“ popisuje zážitek života naše inspektorka.

Čím zakončit toto velké putování? Především musím poděkovat Katce a Honzovi za stvoření, nebojím se říct světově unikátního toaletního průvodce. Nesmím zapomenout ani na Doc. Evžena Cadila, Ph.D., který nás do této problematiky zasvětil jako nikdo jiný. Pokud tedy pana Cadila někde v areálu potkáte, poplácejte ho po ramenou a uznale pokyňte hlavou. Jeho mistrovství nám všem zpřjemňuje ty chvíle strávené na ČZU. Pokud chcete vidět kompletní hodnocení, běžte na www.izun.eu.

DENÍK ZOUFALÉHO STUDENTA

Tenhle týden to začne. Je ráno 1. října a takhle brzo už jsem nevstával hodně dlouho. Sakra dlouho. No, rozvrh se nepovedl. Hnedka v pondělí 7.00 cvičení. No, to to začíná. Jsem vstával v půl šesté. Ted' přede mnou skoro ta hodinová cesta. No, poťeš...

Přepadla mě krize. Jíst nebudu, hodím něco na sebe a směr Suchdol.

Pomalů mě začíná zneklidňovat legenda o busu 107. Na přijímačky jsem jel autem, stejně tak na zápis. Nevěřím tomu. Ale každý o tom kecá. Prý, kdo si v autobuse sedne, je hrdina. Blbost, já si sednu vždycky. Je čas vyrazit...

Bože, to je dálka, půl hodiny pryč a vystupuji teprve na metru Dejvická. Utěšuji se, že už tam budu. Busem nahoru a jsem tam.

Razím si cestu na zastávku. Ty schody jsou nebezpečně plné. Lidi jedou na letiště, to je jasné. Vyjdu ven. Koukám po zastávce. Nic nevidím. Naproti mě akorát dav lidí. Zarazím se. Hnutí za dobrou snídani asi rozdává sušenky zdarma. Ale to snad... Vyjíždí autobus, mizí v davu. Zase vyjíždí, tentokrát plný. Tam nemůže být zastávka. To je nemožné. Proudí tam další davy lidí. Strhnou mě s sebou. Už jsem tam. Není kam utéct. Přijíždí autobus. Za 5 vteřin je naplněný. Lidi řvou. Někdo mě píchá. Řidič nemůže zavřít dveře. Vyhání stařenku z předních dveří. Autobus odjel. Dav se nehnul. Přijíždí šestý autobus. Ted', nebo nikdy. Už skoro. Zatlačil jsem lidi a vmákl se do schodů. Napotřetí se dveře zavřely. Rozjíždíme se, stojím na jedné noze. Tašku držím malíčkem, padá mi. Je vedro. Obličej mám nalepený na skle. Nemůžu dýchat. Umřu. Promítá se mi celý můj život. Vidím bílé světlo na konci tunelu. Začínám upadat do mdlob.

Otevřely se dveře. Hurá, jsem tu. Ne, to je jen první zastávka. Lidi mě vytlačili ven. Vrátil jsem se. Tohle neskončí. Čas neutíká. V kopci skoro zastavujeme, autobus mele z posledního. Na kole nás předjíždí babička s nákupem. Prosím, musím ven. Díky bohu, dojeli jsme. Zastávka Česká zemědělská univerzita, vystupuji. Padám vyčerpáním, popadám dech. Žiji.

Deset minut do začátku hodiny, kde mám ten rozvrh? Mám ho. JIH? Co to je? Jdu rovně, PEF, AULA, žádný JIH. Mám jít na jih? Hele, Farma, to bude moje oáza. Jdu si dát pivo, ale nečekaně mají v 6:45 zavřeno. Je mi úzko. Hledám dál. Blbec, jsem si nevytiskl tu mapu. 7:00 a jsem tam, kde jsem byl. Psst, slyšel jsem „JIH“. Dva kluci se o něm baví. Jdou tam. Vyrážím za nimi, samozřejmě hlavně nenápadně. Sláva, kolež J.I.H. Hej, ale kam ted'? Chodím chodbou ale nic. Jdu ke slečně k okýnků? Prohodíme pár vřelých slov, je na ní vidět, že se jí líbím. Konečně mi to vysvětlila a já to našel. Jdu do třídy...

Všichni už tam natěšeně sedí. Kantor vykládá. Sedám si a on začne něco o tom, že tady nás nikdo na nic upozorňovat nebude. Kdo to nezvládne, má smůlu. Uteklo to naštěstí rychle. Chytřejší teda ale nejsem... Ještě dneska přednáška a šmitec. Stejně zatím moc nechápu ty přednášky a cvičení. K obědu jdu domů. Ted' si ale zkušene vyčihnu prázdný bus. Podruhé na to nemám.

Nejhorší je asi dnešek, kdy musím vstávat takhle nekřesťansky ráno. Ale ani středa není žádná hitparáda. Přednáška dopoledne, cvičení odpoledne a od 19:15 další cvičení.

Cvičení se samozřejmě vleče, tohle už si fakt příště odpustím. Vlastně nemůžu, docházka maximálně 1 absence. Super. Jedu domů. Jediné, čeho jsem ještě schopen, je doufat, že další týden bude lepší. Co myslíte? JKO

INZERCE

ExxonMobil brings together a diverse and talented workforce to take on the world's toughest energy challenges.

The increasing demand for energy is a global issue – it affects literally everyone, everywhere on the planet. That's why we give all of our people the resources and opportunities they need to make an impact. At ExxonMobil, you can do more with your career than you ever imagined. Whether your background is in business, engineering, or science, ExxonMobil has a challenging career waiting for you.

If you are interested we are anxious to meet you and provide you with the opportunity to work within our Company - visit our web pages www.exxonmobil.cz and apply right now.

ExxonMobil Business Support Center Prague:

- Customer Service & Logistics
- Credit Analysis
- Accounts Payable
- Procurement
- Support Functions

ExxonMobil

Taking on the world's toughest energy challenges.™

SPLNĚNÝ SEN

CO BUDE S REBELS RACING PO PRVNÍ ÚSPĚŠNÉ SEZÓNĚ?

Kdo by čekal, že to smělý studentský formulový projekt Rebels Racing dotáhne až ke dvěma českým rekordům v první nováčkovské sezóně Formula Student? Náročná práce ale nakonec nesla zasloužené ovoce nečekaně brzy. A ČZU může být díky monopostu SATURN 6 na svůj tým náležitě hrdá.

Zrod celého projektu se datuje do druhé poloviny roku 2008. To Ondřej Suchomel opustil podobný projekt na ČVUT a rozhodl se sestavit vlastní, ryze studentský tým. A přišel s nabídkou vytvořit ho právě na ČZU, konkrétně na Technické fakultě. Vedení Ondřejovi vyhovělo a poskytlo ideální podmínky pro práci. Po čtyřech letech práce tak byl 28. června slavnostně představen monopost SATURN 6.

Premiérový závod Formula Student/SAE tým absolvoval v období od 11. do 15. 7. 2012 v anglickém Silverstone, kde hned na první pokus vytvořil český rekord úspěšným dokončením nejtěžší soutěžní disciplíny Endurance (22 km, střídání jezdců v polovině trati), čímž se zapsal do české historie. Žádný jiný český tým to před ním nedokázal.

To samé se „Rebelům“ povedlo i v rakouském Spielbergu začínajícím dva dny po anglické soutěži. Tým odstranil technické problémy z minulého závodu a podruhé během pěti dnů se mu podařilo dokončit Endurance. To potvrdilo fakt, že se na ČZU podařilo postavit nejlepší českou nováčkovskou formuli.

Následovala měsíční pauza a od 17. do 20. 8. 2012 závod v Maďarsku, s rekordní účastí čtyř českých týmů, kam jsme se s Rebels Racing vydali na naši historicky první zahraniční iZUN cestu.

Závod se konal v severozápadní části Maďarska v přístavním městě Győr s přibližně 135 tisíci obyvateli. A protože se teploty následující dny šplhaly nad 35 °C, byl závod v Győru jedním z nejnáročnějších. I přesto se ale tým ukázal v tom nejlepší světě. Skvělý výkon v Autocrossu by borce katapultoval na hranici v TOP3, nebyť shozené kuželky a dvousekundové penalizace těsně před cílem. Naopak ale třetí Endurance za sebou se „Rebelům“ bohužel dokončit nepodařilo kvůli prasklé levé zadní poloose... Celkově tým ale v Maďarsku zanechal skvělý dojem, což bylo cítit i z reakcí ostatních týmů.

Celkově byl tento rok pro Rebels Racing velkou zkouškou, kterou zvládl nečekaně skvěle. Projekt se podařilo nejen rozběhnout, ale s mo-

nopostem SATURN6 tým dokázal dokonce vytvořit dva české nováčkovské rekordy.

A s čím vstupuje tým do nové sezóny? Zakladatel projektu Ondřej Suchomel společně s Bronislavem Růžickou tým po této sezóně opustili, novým vedoucím projektu se stal Jan Sekerák. Ondřej podle svých slov splnil hlavní cíl projektu – vybudoval fungující formulový tým – a rozhodl se jít dál. Jednu z rolí v jeho odchodu hrála také odlišná vize směřování projektu. Ten se stane přímou součástí ČZU a nebude již pod hlavičkou studentské organizace. S tím souvisí také změna názvu týmu, který již v nové sezóně neponese jméno Rebels Racing.

I přes všechny tyto změny ale tým zůstává téměř ve stejném složení a vyráží vstříc stavbě druhého auta. Doufejme, že se jim podaří zúročit zkušenosti nabrané v této sezóně a příští rok budeme slavit minimálně stejné úspěchy. 🍀 JKo

VAŘENÍ S ANIČKOU

ANEB GULÁŠ Z HOVĚZÍ KLIŽKY PRO PĚT KAMARÁDŮ

Tentokrát jsme si p
nami připravili jedinečný projekt vaření s A
programu úžasný hovězí guláš ne

KDO JE

Anička Grosmanová?

Stejně jako vy je i Anička studentkou České zemědělské univerzity, konkrétně druhého ročníku FAPPZ, oboru Kvalita produkce. Vede společně s kamarádem přírodovědecký oddíl pro děti, má ráda koně, focení, cestování a samozřejmě vaření, které se už nesmazatelně zapsalo do jejího života. Krom jejího studia píše pravidelně blog na iDNES.cz o vaření a po vzoru kulinařské legendy Marie Sandtnerové se stává na české gastronomické scéně známou osobností, které si všiml časopis Apetit.

Pojďme spolu Aničku trochu vypovídat:

První otázka je jednoznačná. Jak jsi se k vaření dostala nebo kdo Tě k němu přivedl?

Ještě na střední jsem jela na výměnný pobyt do Ameriky, bydlela jsem u rodiny, kde se jedla převážně mražená pizza a fastfoody, to vás baví chvíli, ale ne rok v kuse. Nějak mi začala chybět česká klasika, a navíc jsem hodně sportovala a chodila z tréninků hladová, takže jsem se začala zajímat o vaření. Celý výměnný pobyt byl o tom, že by si účastníci měli navzájem vyměnit část svojí kultury, takže tím začaly moje páteční večery, kdy jsem vařila ryze česká jídla.

Když jsem se pak v osmnácti vrátila zpátky do Čech, viděly jsme s mamkou film Julia & Julia,

a tak se zrodil projekt o vaření českých jídel. Chtěla jsem vařit podle Magdaleny Dobromily Rettigové, ale protože se mi to zdálo moc složité, přešla jsem na Marii Janků-Sandtnerovou, která vaří českou klasiku – svíčkovou, bramborové knedlíky a spoustu dalšího.

Jak dlouho už tedy vaříš a kdo Ti v kuchyni smí radit?

Vařím zhruba od 17 let a radit si nechám celkem od kohokoliv, ale především od babičky. Hodně se ale taky naučím z různých příležitostí. Jednou mi třeba volali z časopisu, že by byli rádi, kdybych jim napsala článek o pečení vánočky. Takže jsem si sedla k internetu a začala se učit, jak se pletou vánočky. Vážně jsem jich upletla hodně, než jsem byla spokojená, přeci jen jsem dost vizuální typ. (směje se)

Co máš Ty osobně nejradši za jídla?

Mám spíš ráda taková ta chlupská, pořádná jídla, takže guláš, segedín nebo třeba knedlo-zelo-vepřo. Co mám fakt ráda, to jsou polévky. Teď aktuálně mám své houbové

Na koleji se nikomu do vaření moc nechce. A není divu. Po dlouhém dni studování a chození z přednášky na přednášku má na postávání u plotny náladu asi jen málokdo. Na druhou stranu, po takovémto dni, by asi jen hlupák pohrdl pořádným povitým gulášem s knedlíkem a studeným pivečkem. Kdo ví, třeba vás od takového domácího guláše dělí jen trocha odhodlání, podpory ze strany spolubydlících anebo jenom vhodný recept. A právě od toho jsme tady my, abychom vám ukázali, že i s minimálním úsilím a prostředky se dá pro větší partu kamarádů uvařit vynikající hovězí guláš, po kterém se budete olizovat až za ušima.

Všechny ingredience jsou dostupné v těsné blízkosti areálu ČZU, takže sehnat věci potřebné k vaření by neměl být problém. Naopak. Třeba cibuli můžete nakoupit přímo ve stánku ČZU, maso a sádlo hned naproti v řeznictví a se zbytkem už si poradí samoška.

Vaření pro větší skupinu je výhodné v tom, že pro čím více lidí vaříte, tím více se snižují náklady. Proto se nebojte

období, protože houby rostou všude, tak bych asi zmínila bramboračku nebo houbovou polévku.

Co Tě baví nejvíc vařit a pro koho nejradši vaříš?

Baví mě vařit pro hodně lidí nebo třeba jen pro mého přítele. V zimě jsme s kamarády vařili guláš pro celou horskou chatu, kde nás bylo asi 20, takže to byly tři velké kotle guláše a spotřebovali jsme asi 5 kilo masa. Z jídel většinou vařím takovou tu českou klasiku, ale mám ráda i mezinárodní kuchyni.

Nemůžu se nezeptat, co všechny Tvoje úspěchy?

No, tak mým asi největším úspěchem je můj blog na idnes.cz, kde mě vždycky hrozně potěší, když si lidi píšou třeba o rady. Jinak se mi často ozvou třeba z nějakého časopisu a chtějí po mě konkrétní věc uvařit. Jako třeba teď v létě, kdy se mi ozvali z časopisu Doma dnes, že by rádi udělali sezónní letní seriál o ovoci. Psala jsem i pro Apetit, pro lifestyleový magazín Kondice nebo pro Ona dnes.

Co třeba negativní reakce, setkáváš se s nimi?

Na blogu se mi ještě nestalo, aby mi tam někdo psal nějaké negativní reakce, spíš se setkávám s pozitivními ohlasy. A jak už jsem říkala, vždycky mě potěší, když si lidé napíší o rady. 🍷 LV

Aničce velmi děkuji za její rozhovor a teď už k vaření.

ARÁDŮ Z KOLEJE

pro vás s našimi univerzitními novičkami Aničkou Grosmanovou. Dnes je na řadě pro vás, ale i pro vaše přátele.

nakoupit třeba více masa (1,5 kg), a udělat tak guláš klidně i pro deset lidí. Hrnců na to v kuchyňce na koleji mají (musíte si ovšem půjčit tu VIP)!

U vaření guláše budete mít určitě nějakou tu hodinku a půl času, než maso změkne, takže si klidně můžete opakovat slovíčka nebo počítat integrály. A až to s integrály půjde od deseti k pěti, můžete třeba skočit pro to vychlazené pivečko nebo začít obcházet kamarády s pozvánkou na skvělou věču. 🍷

Suchdolský nákup

HOVĚZÍ GULÁŠ

Ingredience: 75 dkg hovězí klížky, 50 dkg cibule (asi 3–4 cibule), sádlo, paprika, kmín, sůl, pepř, 2–3 vrchovaté lžičky hladké mouky, 50 g másla (tj. 1/5)

- 1) Hovězí klížku nakrájíme na větší kostky.
- 2) Všechnu cibuli si nakrájíme nadrobno a dáme na sádlo smažit. Smažíme pomaleji, dokud cibule nedostane zlatavou barvu.
- 3) Poté dáme na cibuli všechno maso a smažíme, dokud se maso nezatáhne. Pokud se směs lehce přichytává ke dnu, nevadí, guláš tak dostane lepší barvu. Nesmí se však připálit!
- 4) Zasypeme maso asi lžičkou papriky, kmínu a soli.
- 5) Vše zalijeme horkou vodou tak, aby maso bylo ponořené. Vše zamícháme, snížíme plamen, přikryjeme pokličkou a dáme dusit asi na jednu až dvě hodiny.
- 6) Když je maso skoro hotové, připravíme si jíšku. Jíška se připravuje tak, že si na pánvičce rozpustíme máslo, které zasypeme moukou, kterou pak dále smažíme. Směs tak vytvoří jakousi kašičku, která po několika minutách smažení začne zlátnout, ba až hnědnout. Když začne jíška zlátnout, je na čase ji přidat do guláše. Guláš by měl bublat, aby se do něj jíška pěkně zavařila. Pokud se vám nechce připravovat jíšku a máte po ruce nějaký starší chleba, můžete ho do guláše nadrolit místo ní. Nejlépe je, když je chleba už tvrdší a dá se strouhat.
- 7) Poté, co jsme zavařili jíšku (nebo chleba), guláš ještě několik minut povaříme. Mezitím ho dochutíme solí a pepřem a můžeme servírovat.

Guláš servírujeme s trochou čerstvé cibule navrch. Jako přílohu si můžeme koupit houskový knedlík, chleba anebo si uvařit těstoviny, případně brambory! Pokud vám nějaký zbude (což se nejspíš nestane), je to jen dobře. Nechte ho vychladnout a přes noc uležet. Důležité je, aby guláš nejprve sám vychladl a pak se teprve dal do lednice. Přes noc se totiž cibule a maso (případně chléb) pěkně rozleží, a proto je guláš vždy chutnější až na druhý den.

Anna Grosmanová

Doufáme, že se vám vaření s Aničkou líbilo a že už stojíte na kolejích v kuchyňce a vaříte guláš pro sebe a své čtyři kamarády.

**Darovat krev není nic neobvyklého.
Darovat plazmu dnes už také není ničím zvláštním.
Nad dárcovstvím spermatu se leckdo usměje,
ale nepozastaví.**

DÁRCOVSTVÍ OOCYTŮ (VAJÍČEK) HALÍ ŠEDÝ MRAK.

Dali jsme pro vás dohromady všechny informace, které by vás mohly zajímat, doplnili jsme je o zkušenosti holek, které tento zákrok samy podstoupily a podělily se s námi o zážitky.

Co se dozvíte na internetu

Darovat vajíčka může žena ve věku od 18 zpravidla do 33 let. Žena by měla být zdravá a BMI by nemělo být vyšší než 29 (laicky řečeno, neměla by trpět obezitou). Zdraví se netýká pouze toho, že vám z rýmy nepoteče nůdle z nosu, ale jde především o zdraví spojené s reprodukčním systémem. Ženy jsou testovány na HIV, syfilis, žloutenky obou typů a jiné, méně známé či neznámé pohlavní choroby. Nutné je také podstoupit testy genetické a gynekologická vyšetření. Pokud těmito testy projdete s uspokojivým výsledkem, můžete být zařazena do registru dárců a nebrání nic naplánování samotného odběru.

Aby bylo možné vajíčka darovat, musí být nejdříve stimulován jejich růst. Jedná se sice o přirozený proces, ale v nepřirozeném rozsahu. V běžném životě se ženě vytvoří během jednoho měsíce jedno nebo více vajíček, pro odběr je třeba vajíček vyprodukovat až kolem 20. Hormonálními preparáty je tedy růst vajíček stimulován až na několikanasobek. Výsledky jsou kontrolovány ultrazvukem 2–4krát. Jakmile oocyty dosáhnou požadované velikosti, je možné přistoupit k samotnému odběru. Ten se provádí pod krátkodobou narkózou, po dvou hodinách můžete odejít domů po svých s odměnou v kapse. Peněžní kompenzace se uvádí jako 10–20 tisíc korun.

Rozhodnutí

Důvody k dárcovství bývají různé. Některé ženy chtějí skutečně pomoci těm, které také ve štěstí v životě neměly a jsou odkázány na centra asistované reprodukce, jiné motivuje

právě vysoká finanční náhrada. Bývá to tak půl napůl, přivyděláte si docela atraktivní obnos a zároveň, pokud nejste úplný necitelný materialista, máte dobrý pocit, že jste poskytli kouskem sebe šanci k vytouženému štěstí.

Jste vhodná dárkyně?

Zda vůbec můžete darovat, posoudí hned několik vyšetření. Jejich rozsáhlost je dána klinikou, pro kterou se rozhodnete. Základem jsou krevní vyšetření, kde se vylučuje HIV, syfilis, žloutenky obou typů a další, méně známé či neznámé pohlavní choroby. Další, jež vás nemine, jsou vstupní gynekologická vyšetření a v neposlední řadě celkem nákladné vyšetření genetické hrazené klinikou. Co ovšem dle zkušeností holek, které sdílely své zkušenosti s námi, standardem není, je podrobné zkoumání fenotypu a rodinného zázemí.

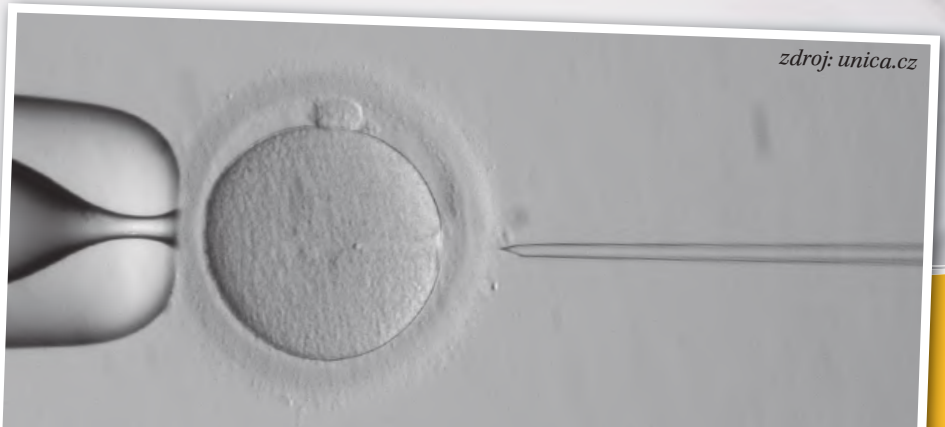
Fenotyp je zjednodušeně vzhled. Některá reprodukční centra si dárce vybírají velmi pečlivě a může se lehce stát, že váš fenotyp jednoduše nevyhovuje žádnému páru z registru. V praxi to znamená, že absolvujete celou škálu vyšetření a nakonec budete obeznáme-ni s tím, že dítě vám podobné, není momen-

tálně žádané. Neznamená to nic horšího než to, že zrovna jsou v kurzu blondýny a vy jste bohužel bruneta. Výhodou je, že máte v kapse kompletní genetické vyšetření a neměl by být problémem navštívit kliniku jinou.

Například v Holešovicích v centru asistované reprodukce absolvujete nejméně půlhodinové sezení s paní doktorkou, kde rozeberete nejen vaše nohy do O nebo X, odstáté uši, zájmy a názory, ale i kompletní chorobopis celé vaší rodiny. Klinikou na Hradčanské však vaše odstáté uši příliš nezajímají. Směrodatné jsou výsledky vyšetření, nikoliv celkový fenotyp. S tím také souvisí výše odměny za odběr. V Holešovicích si při prvním odběru přijdete na 20 000 Kč, kdežto Unica nabízí pouze 17 000 Kč. A přesně tolik zaplatí příjemkyně. V holešovickém Genetu má však příjemkyně jistotu, že dítě bude fenotypově podobné, proto zaplatí více.

Co předchází odběru

Stimulace. Sestřička vám naservíruje takových preparátů, které jste viděli pohromadě možná jen v lékárně, a vy si je budete aplikovat injekční stříkačkou do břicha. Zní to děsivě, ale nakonec na jednu dávku mícháte více

zdroj: unica.cz

preparátů, takže množství rychle ubývá. Ani jehla není nic hrozného. Někdo necítí vůbec nic, některé z holek měly menší modřiny. To se ale do svatby vstřebá :D

Aplikace probíhají ve třech fázích přibližně po týdnů, výsledky jsou průběžně kontrolovány na ultrazvukovém vyšetření. Nečekají vás žádná výrazná omezení. Jde ale o značnou dávku hormonů pro růst a dozrávání folikul, a to může mít i menší vedlejší účinky. Nutkání na záchod, nadmutost, ale i prostou nadřazenost. S tou však musíte zacházet velmi opatrně, neboť jste v tu chvíli továrnou na děti. Na pivo však můžete bez problému.

Může se stát, že stimulace neproběhne, jak by měla, vajíčka se nevyvinou v dostatečném množství nebo velikosti. Nemusíte mít strach, nenechají vás napospas s vaječnou náloží v břiše a i tak máte nárok na finanční kompenzaci, nemusí to však být v plné výši.

Odběr

Samotný odběr probíhá pod krátkodobou anestezií. Pokud se dostanete na pokoj, kde vás bude víc, je vtipné sledovat, co takhle člověk nakecá, když o sobě neví. Objednat si u nemocničního personálu cheesburger nebo rovnou Ferrari, zdá se být na denním pořádku.

Bude o vás dobře postaráno. Jelikož od rána před odběrem nesmíte jíst, pít, kouřit ani použít deodorant, ihned po probuzení z krátkodobého deliria dostanete pití i něco malého do kručícího žaludku. Z nemocnice vás samozřejmě nenechají odpochodovat, dokud nebudete shledána v pořádku. Peníze vyplácí ještě ten den při odchodu z nemocnice, nebo převodem na účet, záleží na klinice.

Lehké bolesti v podbříšku, které po odběru můžete pocítit, většinou do druhého dne zmizí. Je ještě třeba přeměřovat obvod otépečka (OTP = okrasný tukový pás v oblasti břicha), aby mohl být vyloučen hyperstimulační syndrom. To je nepříjemná věc, která se stane velmi, velmi malému procentu, a předem nelze vytipovat, koho by postihnout mohl. Zjednodušeně řečeno se tekutina přesune jinam, než by měla být, a to právě

do dutiny břišní, proto je nutno poctivě přeměřovat. Pokud se něco takového přihodí, je nutná hospitalizace. Tekutina se v břiše drží třeba až dva týdny, tlačí na ostatní orgány. Částečně se vstřebá, ale částečně je nutné ji z dutiny břišní odsát. Kamarádku, kterou hyperstimulační syndrom jako jednu z mála potkal, museli hospitalizovat v pražské Vojenské nemocnici. Nejdříve jí bylo hodně nevolno, až během několika hodin se jí tekutina nahromadila tak, že vypadala jako v osmém měsíci. Nemohla ani vstát z postele, ale vyšla bez jakýchkoliv následků.

A co potom?

Peníze máte v kapse a po odpočinku už nezbyvá, než si je užít. Pokud byste měli jakékoliv problémy, můžete se obrátit na vaši kliniku. Samozřejmě se od vás zcela nedistancuje. Při pochybnostech můžete přijít na kontrolu.

Pokud se rozhodnete pro darování, volte kliniku pečlivě. Rozhodně bude lepší, když bude klinika přímo v místě, kde se rozhodnete, že odběr podstoupíte. Hradčanská Unica je sice super, protože vezme „každého“, ale tady v Praze má pouze detašované pracoviště a na odběr cestujete se Student Agency autobu-

sem. A co si budeme povídat, jet po narkóze 3 hodiny po dáblské D1, není žádná slast ani se 17 000 Kč v kapse. A věc druhá je personál. Je sice hezké, když vás doktorka oslovuje zdvořile, ale raději věnujte pozornost profesionalitě. Měli byste si být jisti, že kdyby byla jakákoliv komplikace, klinika se k tomu postaví čelem a vyplatí vám alespoň částečnou náhradu. Proto je nutné si dobře pročíst dokumenty, které dostanete a případně se doptat, ale nedat jen na sliby.

Podtrženo shrnuto, nejde o trháni nohy. Nebolí to ani víc než trháni zubu.

Všude najdete rizika, i u přecházení silnice, ale zde nejsou ani zdaleka taková, jako že vás srazí auto, a ještě jste pod odborným lékařským dohledem. Jde o běžný zákrok, který podstupuje čím dál více žen. Zákrok, který pomáhá učinit někoho jiného šťastnějším. 🍷 PM

Pokud by Vás zajímalo víc, kontaktujte naši redakci emailem a my uděláme vše pro uspokojení vaší zvědavosti.

Brigáda snů pro chlapy?

Šinu si to do prudkého kopce rychlým krokem a prudce oddychuji. Jdu samozřejmě pozdě. Je tomu týden, co jsem se jako chudý student sháněl po přivýdělku a kamarád mi doporučil zaručenou možnost, jak si za pár minut přijít na slušné peníze. Darování spermatu. 800 Kč za jeden odběr. Musím mít alespoň středoškolské vzdělání a být ve věku 18 – 35. Nic víc. To vše jsem splňoval a 800 Kč se hodilo, domluvil jsem si tedy schůzku na klinice.

Vešel jsem do bílé haly, kde sedělo několik žen středního věku, a všechny se na mě se zájmem otočily. Věděly, proč tu jsem a co budu za pár minut dělat? Nevím, každopádně jsem zrudl jak ředkvička a bez zeptání pokračoval v chůzi zcela nevěda, kam po schodech nahoru. Usmálo se na mě štěstí a došel jsem k ordinaci, kde měli odběry na starost. Sestřičce nadiktují několik údajů a už mi cpe do ruky lahvičku a posílá mě do odběrové místnosti.

Zamlkl jsem se v prostoru o velikosti menší koupelny, s otevřeným oknem do rušné ulice, ledovými dlaždičkovými zdmi, záchodem a kupou zmačkaných časopisů, které se po důkladnější kontrole ukázaly jako ten nejhorší výběr porna 90. let. Díky, holky! Pět minut, deset minut, stále nic, jsem nervózní, co si asi sestřičky říkají, co tam tak dlouho dělám. Zavírám okno do ulice (Proč jsem to neudělal už dříve?), odkládám časopis a snažím se vybavit si ty nejbáječnější ženy, co jsem v životě poznal. Po dvaceti minutách vylézám z kabinky a co nejrychleji a co nejnenápadněji vklouzávám zpět do ordinace, kde sestřičce předávám lahvičku. Dá mi číslo a at si zavolám za týden, zda testy dopadly dobře, a mohu se tak stát dárce.

Pánové, věřte, že si zasloužíte každou korunu za tuto práci.

4 turnusy, 17 dní a skoro 700 nastupujících prvků. To jsou čísla z největší seznamovací akce v rámci ČZU, která letos nastupujícím prvkům nabídla tu nejlepší možnost, jak rychle a bezbolestně zapadnout do nového kolektivu. Lidi, máte hlad?

Jelikož jsem odjížděl na „Goučko“ až do druhého turnusu, byl jsem velmi dobře obeznámen se situací na tom prvním. Během něho jsem dostal několik zoufalých telefonátů od plakajících kamarádů. Ani jsem nemusel číst zprávy a bylo jasno. Prohibice.

Že je situace opravdu vážná, jsem poznal hned, jakmile jsem na Dejvicích vystoupil z metra. Dav cinkajících batohů (a rozhodně to nebyly rolničky) se táhl směrem k autobusu k hotelu Diplomat. Na místě už se lidé pomalu seznamovali a sdělovali si první dojmy, co že vezou za dobroty čítající obsah větší než 20 %.

Přibližně dvouhodinová cesta uběhla překvapivě rychle. A po příjezdu se všichni rozdělili do týmů, aby se seznámili při Team-buildingových aktivitách a zasoutěžili si proti sobě v soutěži zvané Team to Team.

Padl večer a připravila se uvítací Traffic Light Party. Díky identifikačním lightstickům zadaná/nezadaná se tak někomu usnadnila práce. Hlavním drinkem večera a i celého ČZU Go! byla Melounová vodka s materiádouš-kou. Skutečná lahůdka. A teď si vážně uvědomte, že díky prohibici by se na tento náboj mládí nikdy nepřišlo. Počáteční despekt všech příchozích k tomu drinku se pomalu změnil a brzy se stal hitem večera.

Oblíbená lodička zvaná Titanic

Dál frčela i čistá vodka dovezená z vlastních zásob, ale ti, kteří chtěli vidět ráno na cestu do chatky, se drželi Melounové vodky nebo Višňového Jelzina.

Druhý a třetí den dopoledne byly na programu přednášky týkající se studia. Všichni, kdo k tomuto tématu měli co říci, vyčerpávajícím způsobem předali svoje vědomosti všem, kteří dokázali po večerní party dorazit. Nutno dodat, že většinou se sešli skoro všichni. Asi silný ročník zodpovědných studentů.

Druhý den po přednáškách čekala na studenty denní bojovka s dvanácti náročnými stanovišti. Šťěstí je věc vratká, a tak jeden turnus se na jednom ze stanovišť vozil na „Titaniku 2“ za krásného slunečného počasí, druzí se koupali při vydatném dešti. Ze břehu se na to koukalo ale krásně v obou případech. Večer se ti, kteří si s sebou přivezli nějaké mafiánské oblečení, hodili do gala a vyrazili na Mafia Night. Hlavně slečny, jak jinak, byly ozdobami večerů.

Během večera probíhalo kasino a byla možnost si vypsát směnku na určitý obnos peněz. Někdo se bál méně, někdo více, takže se vypisovaly směnky jako travesti show čtyř borců, pánský striptýz při večeři, masáž dvou krásných dívek ve spodním prádle, představení z Partičky, odnesení do chatky po večerní párty a další...

Dražba a realizace smének potom probíhala většinou třetí den po dopoledních prezentacích. Večer bylo na všech vidět, jak moc se těší na noční bojovku. Jejich nadšení bylo správné. Tým se před bojovkou rozdělil na 3 trasy (těžká, sakra těžká a kruci, kam jsem to vlezl). Černou trasu došli někteří borci až v 10 hodin ráno. Není divu, že čtvrtý den dopoledne nebyl program žádný...

Po obědě si přeživší vyzkoušeli různé workshopy jako například slackline, lanové centrum, paintball nebo zašli na přednášku o fitness. Před finálovou party všechny okolo naladili do pohody Bek Ofis, jejich pecky Náhradník a B-U-Ř-T musím milovat do konce života. Následovala soutěž v topkách neboli pivní štafetě v exování piva.

Potom už sa všetci stretli pod jednou strechou a odpálili tu najmocnejši party spolu... Žijeme len raz, práve tu a práve teraz! 🍷 JKo

Váš nejlepší zážitek z ČZU Go!? Co vás nejvíc dostalo?

Petr: Nejlepší akce za poslední dobu, co jsem zažil. Prima lidi, skvělí organizátoři, prostě nemělo to chybu a hned bych jel znova.

Andrea: ČZU GO! Jeden z nejlepších týdnů, co byl. Noční bojovka, Mafia night, odpolední program. Nepopsatelné! Kdo nezažil, neuvěří, kdo zažil, chce zažít znovu.

Tereza: Když to je těžké říct, co se mi tam nejvíc líbilo... To bylo prostě celé super!

Anna: Noční bojovka byla hrozně lehká. Šli jsme černou trasu a přišťe to jako udělejte těžší (smích).

Jakub: Mravenci při Team to Team, protože tam většinou byli všichni instruktoři (smích).

ZEMĚDĚLSKÉ NAGANO V HOLEŠOVICÍCH

Ten den byl už od rána jiný než ostatní. Po celém Suchdole bylo celý den cítit podivné napětí. Když jsem pak v menze potkal první pomalované zemědělce a slyšel první údery do bubnů, bylo to jasné. Hokejová bitva je zase tady.

Bylo krátce před půl pátou a já společně s dalšími lidmi mířil do pražských Holešovic, kde se v úterý 17. 10. 2012 uskutečnil druhý ročník Hokejové bitvy pražských univerzit. Minulý rok se už půl hodinky před úvodním bulí v okolí stadiónu nedalo takřka hýbat, letos však bylo před halou prázdko. Zazmatkoval jsem a řekl si: „Nehraje se to jinde?“ Z těchto děsivých myšlenek mě vyvedli suchdolští ultras, kteří právě vstupovali do sluncem zalitého areálu. Po našem soupeři z UK nebylo ani vidu, ani slechu. Třeba už jsou uvnitř, pomysleli jsme si a vstoupili do haly. Hokejisté již byli v akci na předzápasovém rozbruslení, ale větší počet fanoušků UK stále nikde. Zato příznivci zemědělské se začali pomalu scházet. Se začátkem zápasu ČZU versus „Karlovka“ si člověk s pomocí zraku ostříže mohl na protější tribuně všimnout několika málo lidí z Karlovy univerzity. S jedním bubínkem, který s největší pravděpodobností ukradli jako hračku nějakému malému dítěti, tedy opravdu dorazili. V prvním poločase (ano, hrálo se hokejové netradičních 2x15 minut)

byli slyšet pouze tehdy, když si naši fanoušci otírali pивní pěnu z úst. Zato v druhé části hry už jsme UK nepustili ke slovu vůbec, alespoň tedy v hledišti. Na hřišti se naši zemědělci snažili, jak jen mohli, ale na loňské vítěze to nestačilo. Osobně si ale myslím, že o mohutném stupňování tempa našeho týmu se hokejistům UK zdálo ještě v noci. Nicméně stav utkání se z našeho pohledu zastavil na nepříznivém skóre 3:5. Nezbyvalo tedy nic jiného, než se řádně posilnit na boj o třetí místo.

V druhém semifinále jsme mohli sledovat kravačáky z VŠE proti dejvickému ČVUT. Žižkovská ekonomka porazila ČVUT 2:1, a postoupila tak do finále. Nutno podotknout, že početný kotel VŠE pokaždé, když byl s něčím nespokojen, házela na led toaletní papír a další věci, které na ledovou plochu nepatří. Že by se tak ukázala mimoškolní inteligence některých studentů VŠE?

V zápase o třetí místo jsme tak narazili na již zmíněné ČVUT. Náš kotel se zaplnil k prasknutí a od začátku hnal suchdoláky za vítězstvím a bronzovými medailkami. V čase 12:20 jsme se dočkali prvního gólu. Po něm následovala exploze nadšení, již by záviděli i hokejisté extraligové Sparty. Současně s jásotem byla zažehnuta i lehká pyrotechnika, která vzbudila plno pozornosti jak ve všech ostatních fanouškovských sektorech, tak hlavně u pořadatelů. Stadión se tak na chvíli ponořil do menší mlhy, ale ihned se pokračovalo. Když na začátku druhého poločasu vstřelili borci z ČZU druhou branku, kotel opět předvedl několik svých povedených chorálů doplněných o pyrotechniku a začal mohutně skákat. Díky pohlednému hokeji plnému šancí už do konce zápasu nepřestal a i přes soupeřovo snížení na 2:1 jsme si

my, fandové zemědělské, mohli odpočítat posledních 10 vteřin. Při křiku tři, dva, jedna... se několika lidem hrnuly do očí slzy štěstí. Bylo proč, zemědělská získala z Hokejové bitvy své historicky první medailové umístění. Hokejoví příznivci naší univerzity vytvořili podle některých ohlasů lepší atmosféru, než jaká bývá na zápasech naší reprezentace v základní skupině vrcholných hokejových akcí.

Při cestě zpět na Suchdol jsem měl to štěstí a jel přímo s našimi fanoušky, co byli celou dobu v kotli. Jak v metru na Muzeu, Dejvické, ale hlavně ve 147 ukázali, že jejich srdce bijí pro Českou zemědělskou univerzitu. Ani četné napomínání ze strany občanů Suchdola, kteří večer cestovali domů, je nerozhodilo. Na zvuk bubnů, bojovné pokřiky, a hlavně zpěv úžasných zemědělských chorálů v hale i následně při cestě domů nikdy nezapomenu. Tak zase za rok, přátelé! 🍂 AV

I ZUN MUSIC CHALLENGE

CO TO VLASTNĚ JE?

Po úspěchu Agrofestu, který asi nejlépe vyjádřila neznámá dívčina na dámských toaletách slovy „konečně něco pořádného, to fakt nešlo, ty disko s****y, co tu pořád hrály,“ jsme se rozhodli dělat podobné akce častěji než jednou za rok.

Počátek iZUN Music Challenge (dále iMCH) sahá k podzimu 2009. Ve spolupráci s Vojtou Dvořákem vznikla hudebně-zemědělská soutěž, jejíž vítěz má tu čest vystoupit na legendární Miss Agro, kterou každoročně navštěvuje přes 10 tisíc lidí. Soutěž má jednoduchá pravidla. Během jednoho školního roku jsou 3 semifinálové večery, během nichž vystoupí vždy 3 živé studentské kapely. Vy, návštěvníci, svými hlasy (vstupenkami) rozhodnete, která se Vám nejvíc líbila a která postupuje do finále. Ve finálovém kole se střetnou 3 nejlepší kapely a z těch vyberete tu nejlepší, která zahraje na zmíněné Miss Agro.

Již na první iMCH byla stvořena ambiciózní soutěž s názvem O pohár exaře Céčka. Ani nevím, kdy to přesně bylo, ale již v počátcích se objevil nepřekonatelný borec zvaný Kisl. Svou neporazitelnost si s přehledem udržel po dobu dvou let. Nechyběl v žádném kole a vytrvale porážel soupeře, často se značným přehledem. Soutěž O pohár exaře Céčka doznala za celou tu dobu mnoha změn a ani jednou nebyl její průběh stejný. Tu soutěžily týmy, podruhé se exovalo brčkem a neslavně dopadl třetinkový maraton, který slabší povahy jen těžko vydychávaly.

Historicky prvním vítězem se stala kapela Last Station, která si svými vystoupeními doslova získala publikum.

Koncem loňského akademického roku se pomalu schylovalo k tomu, co hrozilo již několik let. Ano, byla to rekonstrukce Céčka. A na podzim dalšího roku se tak skutečně stalo. iZUN Music Challenge tak musela vzít za vděk menšími prostory na Kruháči. Přesun do nových prostor však nepřinesl jen nové montérky celé akce. Po letech Kislový exařské vlády se objevil překvapivě nový šampion, který jej pokořil. Ve faceliftované soutěži O pohár exaře ČZU vyhrál nový borec Vojta. Ten nakonec zvítězil ve všech kolech ten rok.

Letošní akademický rok pro vás chystáme další ročník. Organizace celé akce se ujal nový člen redakce, který přináší novou krev a nové nápady. Slibuje lepší kapely a kvalitu na úkor kvantity. Namátkou se můžete těšit na Sníh na schodišti, Moomraj, OSA Killers nebo 4signs. V době čtení tohoto článku již proběhlo první kolo, a tak samotnou změnu můžete posoudit sami. A možná jste si všimli jedné zásadní věci. Na rozdíl od všudypřítomného zdražování, my jsme se rozhodli zlevnit vstupné, a to z původních 50 na 40 Kč. Máte kapelu a chtěli byste si zasoutěžit o možnost zahrát si na legendární Miss Agro? Posílejte své přihlášky na email martin.opatrný@izun.eu. JM

Agrofest 2009

Již při rozjezdu iZUNu jsme věděli, že jedním z našich cílů je začít pořádat koncerty na Céčku. Vněst tak trochu barev do šedi stereotypu diskoték, které vévodily naší pivní svatyni. Když jsme naše plány představili tehdejšímu šéfovi Klubu C Igoru Miklíkovi, byl k naší velké radosti této myšlence velmi nakloněn a připraven nás plně podpořit. První akci jsme nazvali odvážně AGROFEST. Celou organizaci a propagaci jsme vzali vskutku punkově. iZUN byl tehdy ještě v plenkách a my, bez jakýchkoli zkušeností s podobnými akcemi, jsme se do toho pustili po hlavě. Plakáty jsme tiskli z nedostatků prostředků na černobílé tiskárně, některé na papír A3, některé na A4 a některé jsme do formátu A3 slepovali. Na Agrofestu bylo vstupné dobrovolné a naše sličné hostesky (rozuměj kamarádky) se vydaly vybírat příspěvky a lovit návštěvníky takřka po celém areálu. Zavítaly i do konkurenčních lokálů. Bylo 8. dubna 2009 kolem 19. hodiny, když do klubu bedňáci (rozuměj my) začali nosit aparaturu. V poklidu popíjející zemědělci po nás nevěřícně koukali. Někteří se jali vyptávat, zda je dneska opět diskotéka. Slovu koncert zprvu nebyli schopni porozumět. Slovní spojení „koncert na Céčku“ bylo téměř zapomenuto. Ten večer vystoupily 3 „kapely“. Bluesový písničkář a potulný umělec Martin Chik, (ne) melodická metalová skupina Earthbound a agrárně-alkoholické duo WstandaRD. Tato akce tak položila základy dnešní iZUN Music Challenge.

Staré dobré pódium na Céčku

Era hledá šikovné a ambiciózní studenty

jednoduše

JSTE:

- Studentem ČZU
- Komunikativní
- Majitelem živnostenského listu, nebo jiného povolení k podnikání

CHCETE:

- Zajistit praxi v bankovníctví
- Získat zajímavý výdělek
- Dozvědět se více

Potom je toto sdělení pro Vás zajímavé.

Kontaktujte a domluvte si setkání přímo s manažerem útvaru rozvoje obchodu a akvizice, který Vám rád sdělí více informací.

Martin Steinbrücker

Manažer pro rozvoj obchodu a akvizice

Spálená 3, Praha 1, Tel.: 733 590 021, Email: msteinbrucker@csob.cz

WWW.ERASVET.CZ | 800 210 210

ERA JE OBCHODNÍ ZNAČKA ČSOB

INZERCE

CO JSTE NAFOTILI VY, ČESTNÍ STUDENTI ČZU

Druhý říjnový týden jsme vás, studenty, vystavili malému experimentu. Během jednoho krásného úterního slunečného rána jsme umístili na lavičku mezi menzou a PEFkou jednorázový fotoaparát (přivázaný na špagátku) se vzkazem „Ahoj, tento fotoaparát jsem přivázal k lavičce proto, abyste mohli vyfotografovat kohokoliv nebo cokoliv si zamanete. Děkuji za účast, vrátím se později, abych ho vyzvedl.“

Nejenže fotoaparát zůstal i po setmění na svém místě, ale nikdo si s ním ani 27krát nevyfotil boty. Podívejte se, co jste zachytili. Třeba jste tu právě vy? 🌿 JM

Zbývající fotky najdete na zadní straně časopisu.

iZUN kalendář 2013

Objednávejte na **izun.eu!**

199 Kč (ISIC ČZU)

299 Kč (ostatní)

NEMÁTE PRACHY ALE CHYTILI JSTE SLINU?

Odted' za 15 minut sedíte na Jihu obklopeni pivy. Pokud na to máte koule. Budu předpokládat, že čtete tento článek těsně před odchodem do jednoho z našich čtyř suchdolských restaurantů a nemáte ani floka. Případně ho čtete po vydařené akci a víte, že ještě pár takhle vydařených a do konce měsíce už jenom pot, dřina a odříkání. Takže, jak na to?

To, co potřebujeme, se jmenuje The Real Hustle. Překvapivě se nejedná o žádné porno. TRH by se dalo přeložit jednoduše jako „švindl“. Jde o skupinku z Británie, která se zaměřuje na to, vymyslet co nejvíce způsobů, kterými v hospodě vyhrát piva zdarma. Dotáhli to dokonce tak daleko, že BBC s nimi natočila pořad, již zmíněný The Real Hustle. Jejich triky jsou jednoduché, avšak efektivnější než Chuck Norris při drcení tanku holou pěstí. Jde o trojici tvořenou dvěma charismatickými chlapíky a jednou okouzující slečnou. Vždy si v hospůdce vyberou cíl, většinou poklidně popíjející skupinku, aby poté jeden z nich vyrazil na „lov piv“, popř. jiných drinků. Ve své oběti vyvolají zvědavost, vtáhnou ji do své hry a uzavrou pro sebe zdánlivě předem prohranou sázku. A předem prohraná jisto jistě je. Ale vždy pro oběť.

Poté, co demonstrují vybraný figl v terénu, následuje teoretická část, kde vám vysvětlí, jak na to. Osobně jsem po jejich zhlédnutí měl neuvěřitelné nutkání okamžitě vyrazit do hospody a rozehrát tuto špinavou hru. :) Občas

se mi stalo, že jsem některý předváděný trik již znal ze své hospodské minulosti, nicméně na vlastní oči jsem se aspoň mohl přesvědčit, jak moc záleží na podání. Jako když ten samý vtip řekne Luděk Sobota a po něm Jan Kraus. Naopak některé triky jsou zabíjäcký efektní a vyžadují přípravu. Uvádím zde odkaz na můj oblíbený trik s pivem, ostatní videa od TRH máte uvedena v sekci Podobná videa. Takže dost povídání, teď je čas hrát!

Tady naleznete Youtube kanál se všemi jejich triky. Nebo stačí zadat The Real Hustle.

Zbytek triků se nachází na: www.Easybartricks.com

The Real Hustle Team

Pokud ještě někdo nejste v hospodě a nepijte na účet okolo sedících, mám tu pro vás dalších pár zajímavostí. Objevil jsem luxusní web s čistě hospodskými figly a triky. Jde o jednoduché triky bez přípravy s cigaretou, sklenicí, pivem atd. Nejde o sázky, jako v předchozím případě, spíše o jakási lehká kouzla. Lehká ve smyslu provedení, o to strašnější

Takže si to užívejte a doufám, že je všem jasné, že jde o úlet, a ne o tahání peněz z okolo pijících. Běda, jak uvidím někoho na Céčku, jak dělá scény, že když se mu podařilo zmizet ten půllitr s pivem, tak už ho znova nemusí zjevovat a ještě chce další za to, že vyhrál sázku. JO

TRIK S FILTREM A KRABÍČKOU CIGARET

1 Vezměte obyčejnou krabičku cigaret. Se „slimkami“ to asi moc nepůjde. Povytáhněte fólii z dolní strany krabičky asi o polovinu. Zapálenou cigaretou vytvořte do fólie otvor o průměru filtru a v klidu dokuřte. Pak nedopalek pečlivě típněte a vhodte ho otvorem do prostoru u fólie. Úkol pro vaše kamarády? Dostat nedopalek ven.

3 Až si budou všichni trhat vlasy a křičet, že to nejde, přijde vaše chvíle.

2 Zkuste si to a opravdu zjistíte, že to není jednoduché.

4 Stiskněte lehce krabičku s fólií směrem od sebe a pořádně a dlouze foukněte do otvoru mezi krabičkou a fólií. „V soutěži Šťastných deset bylo dnes vylosováno...“ Uvidíte, co se stane.

STUDENTI VRACÍ ÚDER

VYŽDÍMEJTE SVÉHO TELEFONNÍHO OPERÁTORA DŘÍVE, NEŽ TO UDELÁ ON!

Není žádným tajemstvím, že v České republice je díky oligopolu tří mobilních operátorů a apatii ČTÚ (kterou někteří nazývají spíše zkorumpovaností) nejdražší volání v Evropě. iZUN vám nyní přináší návod, jak svého operátora trochu podusit a polepšit si se svým tarifem alespoň na úroveň středně velké firemní klientely, tzn. získat slevu až 50 % na váš tarif.

Možná jste zaregistrovali nedávnou aféru označovanou jako Tarifgate, kdy ČTÚ ve své zprávě tvrdil, že v ČR neplatíme za mobilní volání nejvíce z celé Evropy. Podle své analýzy nás označil spíše jako lehký evropský nadprůměr. Asi každý, kdo někdy držel v ruce SIM kartu, se při přečtení tohoto blábolu popadal za hlavu. To, co bylo našim peněženkám již dlouho známe, se nakonec potvrdilo ve studii OECD, ze které ČR vyšla jako země s nejdražším voláním z celé EU. Ukázalo se, že ČTÚ ve své analýze používal velmi podivná data a zpracovával je ještě podivněji tak, aby studie nahrávala spíše tvrzení operátorů, že u nás tak draho vlastně není. To jen potvrzuje smutnou skutečnost, že u nás regulátor nefunguje. Místo, aby chránil občany, což mají regulační úřady v popisu práce, jde spíš na ruku operátorům, což nemá v EU obdoby.

Co se týče ziskovosti, operátoři v ČR jsou opět daleko před svými evropskými kolegy. Například index míry ziskovosti OIBDA je u Telefonica O2 přes 43 % (nejvyšší v EU). Například v sousedním Německu má O2 OIBDA jen 19 %. Samotná O2 odvádí pak ročně své mateřské společnosti kolem 10 miliard zisku. Buď je tedy vedení českých operátorů tak schopné a talentované, nebo jen využívá naprosto nekonkurenčního prostředí, díky kterému na nás solidně rýžují.

Obrana je možná

Poslední dobou ovšem můžeme spatřit alespoň náznaky jakéhosi konkurenčního boje. Jednak ve firemním sektoru, kde se svádí tvrdé bitvy o velké a významné klienty, ale začíná se blýskat na lepší časy i řadovým zákazníkům. Trh je téměř zcela rozdělen mezi tři hráče a ti se nyní více zaměřují na přebírání zákazníků a naopak udržení si těch stávajících. Druhé jmenované je pro nás již zajímavé. Popíšeme si nyní, jak chytře využít tzv. retenční slevy, které operátoři využívají jako lákavý bonbón k udržení klienta.

Protože operátor velmi nerad přichází o zákazníky, buďte si jisti, že pokud mu ozná-

míte odchod ke konkurenci, nabídne vám takovou slevu, aby tomu zabránil. Různí operátoři nabízejí různé slevy, nejčastější je sleva 50 % na stávající tarif nebo razantní navýšení volných minut za stávající cenu (až 800 %). Jak tedy slevu získat? Zavolejte svému operátorovi a oznamte – končím. Držte se jednoduchých rad.

Několik obecných tipů:

- Vždy volejte na infolinku, nechoďte na pobočku.
- Zjistěte si, kolik platíte, a připravte si historku o tom, že je to pro vás moc a že vám konkurence nabídla lepší tarif. Připravte si detaily, úspěch do jisté míry závisí na vaší výmluvnosti.
- Najděte si nějaký tarif konkurenčního operátora a nastudujte si podrobnosti.
- Čím více platíte, tím si můžete vydupat lepší slevu. Operátor si více cení zákazníka, který provolá 700 Kč měsíčně, než toho se 150 Kč za studentský tarif.

Telefonica O2

U O2 je to asi nejlehčí. Zavolejte rovnou na linku 800 33 00 76. Přesně tam vás totiž přepojí z klasické infolinky po minutách bezúčelného hovoru a ujišťování se, že opravdu chcete skončit. Nezáleží na tom, kolik měsíců vám zbývá do konce smlouvy. Stačí tvrdit, že klidně doplatíte paušál do konce smlouvy, ale ke konkurenci prostě odcházíte. Hodně záleží na tom, kolik měsíčně provoláte a platíte, a od toho se bude odvíjet ochota operátora poskytnout slevu. Nejlepší je volat buď před koncem smlouvy, nebo pokud za sebou máte cca tři měsíce, kdy jste měli nějak významně zvýšené účty za telefon.

Na našich stránkách naleznete záznamy hovorů, podle kterých můžete postupovat.

Vodafone

U Vodafone je postup totožný jako u O2 s tím, že ne vždy řeší vaše požadavky hned, občas se stane, že vás retenční oddělení kontaktuje o několik dní později.

T-Mobile

U T-Mobile to je asi nejtěžší. Jako jediný operátor vám nedovolí vyplatit se předem ze smlouvy uzavřené na dobu určitou (až na výjimky, které jsou poměrně tajemně nastavené a mně neznámé). Slevu nebo výhodnější podmínky doporučujeme žádat těsně před vypršením smlouvy, případně pokud vám T-Mobile změní stávající podmínky na nevýhodnější.

Závěrem

Úspěch hodně závisí i na vašich komunikačních schopnostech. Já sám jsem před rokem měl studentský tarif s 60 volnými minutami a po zavolání mi byl navýšen na 120 minut za stejnou cenu. Po roce už mi končila smlouva, zavola jsem znovu a získal jsem 500 volných minut a 250 SMS (předtím jsem platil 800 až 1000 Kč/měsíc). Tak jen do nich. 🍀 JO

IZUN OSMISMĚRKA

R O O V Í O I Ř A L E Č V T
O T Z K V B V C R S R N E C
Z I I I Ý I E O Á J E C B S
T Ž M K R L T K C T I V U F
O R E T E K E R Ů N P L O D
K D O B E A L M I R Á T R C
N K R R Ů Ž E S A N O Ř E É
T A R Ů Ý R Z A A S G V I V
S C H V A D S D K Y O I E E I
E E M É V A M N L L C Ě T C
Ř Ř L E R Í T O S D E D Ě E
C H O R H L É N Y N Á L E V Ě
O L A E Z Y M C T R E P K A
V Z Z A K V O T U M J E V E

KDE JE OTEC?

Maminka je dnes o 21 let starší než její dítě.
Za 6 let bude dítě $5 \times$ mladší než maminka.

Otázka zní: Kde je dnes tatínek?

A otázka opravdu není neřešitelná.

Odpověď najdete zde →

býk	lýko	
cévice	myslivec	
drůbež	nálev	roztok
fotosyntéza	obilka	růže
hroch	odrůda	seč
chmel	ořech	sinice
chov	oves	smrk
chřest	ovocnáři	srnec
jelec	ozim	tele
kanál	plod	trepka
kravín	ptáci	včelaři
krmivo	rádlo	vejmutovka
kůrvec	réva	výr
květen	rektor	zahrada
kynolog	rorýs	zelí
les	roub	žito

JAK SE VĚCI MAJÍ:

V areálu ČZU je 5 hospod, ve kterých se čepuje 5 různých piv. V každé hospodě pije osoba rozdílného vzdělání. Těchto 5 pijanů jí svoje oblíbené jídlo, hraje svoji oblíbenou hru a usíná ve své oblíbené poloze. Nikdo nejí to, co ostatní, nehraje to, co ostatní, a neusíná v poloze jako ostatní.

Charakteristika alkoholiků:

Ten, co spí na AUTOMECHANIKA, pije vedle toho, co hraje MARIÁŠ.
Pijan v hospodě, kde se čepuje STAROPRAMEN, hraje MARIÁŠ.
INŽENÝR spí na HVĚZDÁŘE.
Ten, co hraje BLACK JACK, pije vedle toho, co spí na ČTENÁŘE.
Ten, co hraje PRŠÍ, jí TATARÁK.
BAKALÁŘ jí ve své hospodě PÁRKY.
KANDIDÁT VĚD pije v hospodě, kde se čepuje SUCHDOLSKÝ JENÍK.
MAGISTR pije vedle hospody, kde se čepuje PLZEŇ.
Pijan v hospodě, kde se čepuje GAMBRINUS, jí SMAŽÁK.

Ten, co hraje BLACK JACK, pije vedle toho, co jí UTOPENCE.

Ten, co pije v prostřední hospodě, jí TLAČENKU. Hospoda, kde se čepuje GAMBRINUS, je nalevo od té, kde se čepuje BUDVAR.

MAGISTR pije v první hospodě.

Ten, co hraje v hospodě POKER, spí na SUPERMANA.

DOKTOR hraje KOSTKY.

A otázka zní...

... kdo se propije do polohy na HODINÁŘE?

Odpověď najdete v průvodci prváka na našich stránkách. Nebo mrkněte sem →

INZERCE

Poprvé na ČZU jsem:

... se vzbudila na Kruháci ve skladu, potomě a sama.
... byl demonstrovat za studenty ČZU.
... v učebně honil fretku (jako fakt živou, byla kamarádka).
... byla předávat ceny na prvním ročníku Miss Agro v roce 1999.
... se koupal nahatý v jezírku před Technickou fakultou.
... si pohladil na ČZU kozu.
... s kamarády osedlal popelnici a jezdili jsme kolem koleje.
... na hokejové bitvě běžel po ledě a stáhl si spodky.
... dostal dvě piva za pomoc při úklidu Cěčka.
... na hokejové bitvě ukradl hlavu maskota ČVUT.
... tancoval s klukem v trenkách na pláži.
... naháněl prasátko po výběhu pro Miss Agro do boxu.
... si hladila ježka.
... se zamiloval do učitelky.
... cvičil aerobic.
... mečel s kozami.

Kalendáře z vlastních fotek jako dárek !!!

A4
kalendář
149,- Kč
vč. DPH

Nemáte čas na tvorbu vlastního kalendáře?
Přineste svoje fotky a my to uděláme za Vás.
...a dárky nemusíte řešit

centrum reklamy a tisku **powerprint**

Brandejsovo nám. 1219/1 Praha – Suchdol
po–čt 8–18, pá 8–17 Telefon: 220 920 621
obchod@powerprint.cz www.powerprint.cz
copycentrum na křižovatce, naproti zastávce BUS 107

Dojte s námi informace

a buďte v centru dění

Hledáme:

- redaktory
- grafiky
- organizátory
- manažery
- fotografy
- php programátory
- korektory

iZUN.eu
univerzitní noviny ČZU

Napište nám na:

nabor@izun.eu

Těšíme se na vás.

více info na

www.izun.eu

CO JSTE NAFOTILI VY, ČESTNÍ STUDENTI ČZU

...pokračování ze strany 23

www.iZUN.eu

Dočetli jste? Pošlete časák
dalšímu zemědělci...